

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (seitsemäs jaosto)

14 päivänä heinäkuuta 2021 *

Polkumyynti – Venäjältä ja Ukrainasta peräisin olevien tiettyjen raudasta tai teräksestä valmistettujen saumattomien putkien tuonti – Välivaiheen tarkastelu – Normaaliarvon laskenta – Myyntikustannukset, hallinnolliset kulut ja muut yleiset kulut – Etuyhteydessä olevien yritysten välinen myynti – Tavanomainen kaupankäynti – Yksi ainoa taloudellinen yksikkö – Asetuksen (EU) 2016/1036 2 artiklan 3, 4 ja 6 kohta – Vientihinta – Oikaisu – Palkkioperusteisen edustajan toimintaa muistuttava toiminta – Asetuksen 2016/1036 2 artiklan 10 kohdan i alakohta – Ilmeinen arviointivirhe – Eri menetelmä kuin aiemmassa tutkimuksessa – Asetuksen 2016/1036 11 artiklan 9 kohta – Perusteltu luottamus – Puolustautumisoikeudet

Asiassa T-716/19,

Interpipe Niko Tube LLC, kotipaikka Nikopol (Ukraina),

Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC, kotipaikka Dnipro (Ukraina),

edustajanaan asianajaja B. Servais,

kantajina,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinnään P. Němečková ja G. Luengo,

vastaajana,

jossa on kyse SEUT 263 artiklaan perustuvasta vaatimuksesta kumota lopullisen polkumyyntitullin käyttöönottoa tiettyjen Venäjältä ja Ukrainasta peräisin olevien raudasta tai teräksestä valmistettujen saumattomien putkien tuonnissa koskevan täytäntöönpanoasetuksen (EU) 2018/1469 muuttamisesta asetuksen (EU) 2016/1036 11 artiklan 3 kohdan mukaisen osittaisen välivaiheen tarkastelun jälkeen 1.8.2019 annettu komission täytäntöönpanoasetus (EU) 2019/1295 (EUVL 2019, L 204, s. 22),

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (seitsemäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja R. da Silva Passos sekä tuomarit L. Truchot (esittelevä tuomari) ja M. Sampedro Páez,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

kirjaaja: hallintovirkamies E. Artemiou,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa ja 17.12.2020 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

- 1 Kantajina ovat Interpipe Niko Tube LLC ja Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC ovat kaksi Ukrainan oikeuden mukaan perustettua yhtiötä, jotka harjoittavat saumattomien putkien valmistus- ja vientitoimintaa.
- 2 Euroopan unionin saumattomien putkien tuotannonalan puolustuskomitean 14.2.2005 tekemän valituksen johdosta Euroopan komissio aloitti polkumyynnin vastaisen menettelyn tiettyjen Kroatiasta, Romaniasta, Venäjältä ja Ukrainasta peräisin olevien raudasta tai teräksestä valmistettujen saumattomien putkien tuonnin osalta polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 22.12.1995 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 384/96 (EYVL 1996, L 56, s. 1) (joka on korvattu polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 30.11.2009 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1225/2009 (EUVL 2009, L 343, s. 51), joka puolestaan on korvattu polkumyynnillä muista kuin Euroopan unionin jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 8.6.2016 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) 2016/1036 (EUVL 2016, L 176, s. 21, jäljempänä perusasetus)) ja erityisesti asetuksen N:o 384/96, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksen (EY) N:o 384/96 ja muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuetulta tuonnilta suojautumisesta annetun asetuksen (EY) N:o 2026/97 muuttamisesta 8.3.2004 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 461/2004 (EUVL 2004, L 77, s. 12; jäljempänä muutettu asetus N:o 384/96) 5 artiklan (josta on tullut perusasetuksen 5 artikla) mukaisesti.
- 3 Euroopan unionin neuvosto antoi 27.6.2006 asetuksen (EY) N:o 954/2006 lopullisen polkumyyntitullin käyttöönottamisesta tiettyjen Kroatiasta, Romaniasta, Venäjältä ja Ukrainasta peräisin olevien raudasta tai teräksestä valmistettujen saumattomien putkien tuonnissa, neuvoston asetusten (EY) N:o 2320/97 ja (EY) N:o 348/2000 kumoamisesta, tiettyjen muun muassa Venäjältä ja Romaniasta peräisin olevien, raudasta tai seostamattomasta teräksestä valmistettujen saumattomien putkien tuontiin sovellettavien polkumyyntitullien välivaiheen tarkastelun ja toimenpiteiden voimassaolon päättymistä koskevan tarkastelun päättämisestä sekä tiettyjen muun muassa Venäjältä ja Romaniasta sekä Kroatiasta ja Ukrainasta peräisin olevien, raudasta tai seostamattomasta teräksestä valmistettujen saumattomien putkien tuontiin sovellettavien polkumyyntitullien välivaiheen tarkastelujen päättämisestä (EUVL 2006, L 175, s. 4).
- 4 Asetuksella N:o 954/2006 neuvosto määräsi 25,1 prosentin polkumyyntitullin CJSC Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tuben ja OJSC Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plantin valmistamien tiettyjen raudasta tai teräksestä valmistettujen saumattomien putkien tuonnille. Molemmat ovat Ukrainan oikeuden mukaan perustettuja yhtiöitä, joista on tullut Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT) ja Interpipe

- Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT) (jäljempänä yhdessä aiemmat Interpipe-yhtiöt), joiden seuraajia kantajat ovat. Kyseisessä asetuksessa neuvosto katsoi, että nämä yhtiöt ovat ”etuhytydessä” kahteen myyntiyhtiöön: Ukrainaan sijoittautuneeseen SPIG Interpipeen ja Sveitsiin sijoittautuneeseen Sepco SA:han.
- 5 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 8.9.2006 jättämässään kannekirjelmässä aiemmat Interpipe-yhtiöt vaativat asetuksen N:o 954/2006 kumoamista niitä koskevin osin.
  - 6 Maaliskuun 10. päivänä 2009 annetussa tuomiossa Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP v. neuvosto (T-249/06, jäljempänä ensimmäinen Interpipe-tuomio, EU:T:2009:62) todettiin ilmeinen arviointivirhe ja puolustautumisoikeuksien loukkaaminen sekä kumottiin asetuksen N:o 954/2006 1 artikla, koska ukrainalaisten yhtiöiden valmistamien tuotteiden unioniin suuntautuvaa vientiä varten vahvistettu polkumyyntitulli ylitti sen, jota olisi sovellettu, jos vientihintoja ei olisi oikaistu palkkioiden perusteella muutetun asetuksen N:o 384/96 2 artiklan 10 kohdan i alakohdassa (josta on tullut perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan i alakohta) tarkoitetulla tavalla, kun myynti tapahtui sveitsiläisen Sepco-yhtiön välityksellä. Kyseisen tuomion 178 kohdasta ilmenee, että silloin, kun todetaan, että tuottaja uskoo normaalisti sisäiselle myyntiosastolle kuuluvat tuotteidensa jakelutehtävät jakeluyhtiölle, jota se valvoo taloudellisesti ja jonka kanssa se muodostaa yhden ainoan taloudellisen yksikön, on perusteltua, että neuvosto ja komissio ottavat lähtökohdaksi hinnat, jotka ensimmäinen riippumaton asiakas maksaa etuhytydessä olevalle jakelijalle ilman palkkioiden perusteella tehtävää oikaisua. Kyseisen tuomion mukaan Sepcoa voitiin pitää aiempien Interpipe-yhtiöiden sisäisenä myyntiosastona, joten toimielinten ei olisi pitänyt tehdä mitään oikaisua sen soveltamiin hintoihin. Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kanteen muilta osin.
  - 7 Unionin tuomioistuin hylkäsi 16.2.2012 antamassaan tuomiossa neuvosto ja komissio v. Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP (C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2012:78) ensimmäisestä Interpipe-tuomiosta tehdyt neuvoston ja komission valitukset.
  - 8 Neuvosto pani ensimmäisen Interpipe-tuomion täytäntöön antamalla 21.6.2012 täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 540/2012 asetuksen N:o 954/2006 muuttamisesta (EUVL 2012, L 165, s. 1). Kyseisen täytäntöönpanoasetuksen 11–14 perustelukappaleen mukaan polkumyyntimarginaali laskettiin uudelleen, ilman että vientihintaa oikaistiin etuhytydessä olevan Sepco-yhtiön välityksellä tapahtuneen myynnin osalta palkkion perusteella muutetun asetuksen N:o 384/96 tällä välin korvanneen asetuksen N:o 1225/2009 2 artiklan 10 kohdan i alakohdassa (josta on tullut perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan i alakohta) tarkoitetulla tavalla. Kantajiin sovellettavan polkumyyntitullin määräksi vahvistettiin 17,7 prosenttia.
  - 9 Asetuksessa N:o 954/2006, sellaisena kuin se on muutettuna täytäntöönpanoasetuksella N:o 540/2012, säädettyjä polkumyyntin vastaisia toimenpiteitä jatkettiin viidellä vuodella lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta Venäjältä ja Ukrainasta peräisin olevien tiettyjen raudasta tai teräksestä valmistettujen saumattomien putkien tuonnissa asetuksen (EY) N:o 1225/2009 11 artiklan 2 kohdan mukaisen toimenpiteiden voimassaolon päättymistä koskevan tarkastelun jälkeen sekä toimenpiteiden voimassaolon päättymistä koskevan tarkastelumenettelyn päättämisestä Kroatiasta peräisin olevien tiettyjen raudasta tai teräksestä valmistettujen saumattomien putkien tuonnin osalta 26.6.2012 annetun neuvoston täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 585/2012 (EUVL 2012, L 174, s. 5) mukaisesti. Neuvosto katsoi, että kantajat työskentelevät edelleen kahden Ukrainaan ja Sveitsiin sijoittautuneen

etuyhteydessä olevan kauppiaan kanssa (ks. edellä 4 kohta) ja että näistä kauppiaista käytetään nykyään nimiä LLC Interpipe Ukraine (jäljempänä IPU) ja Interpipe Europe SA (jäljempänä IPE). Kantajiin sovellettavan polkumyyntitullin määrä pysyi 17,7 prosentissa.

- 10 Kantajien asetuksen N:o 1225/2009 11 artiklan 3 kohdan (josta on tullut perusasetuksen 11 artiklan 3 kohta) perusteella vaatiman välivaiheen tarkastelun (jäljempänä vuonna 2012 päätetty välivaiheen tarkastelu) jälkeen neuvosto antoi täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 585/2012 muuttamisesta 28.8.2012 annetun täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 795/2012 (EUVL 2012, L 238, s. 1), jonka nojalla kantajiin sovellettava polkumyyntitullin määrä alennettiin 13,8 prosenttiin.
- 11 Komissio julkaisi 4.7.2017 Euroopan unionin virallisessa lehdessä ilmoituksen Venäjältä ja Ukrainasta peräisin olevien tiettyjen raudasta tai teräksestä valmistettujen saumattomien putkien tuontiin sovellettavien polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden voimassaolon päättymistä koskevan tarkastelun vireillepanosta (EUVL 2017, C 214, s. 9). Kyseisessä ilmoituksessa tarkoitettu tarkastelu (jäljempänä vuonna 2018 päätetty lopullinen tarkastelu) perustui perusasetuksen 11 artiklan 2 kohtaan.
- 12 Komissio julkaisi 7.5.2018 Euroopan unionin virallisessa lehdessä myös ilmoituksen muun muassa Ukrainasta peräisin olevien tiettyjen saumattomien putkien tuonnissa sovellettavien polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden osittaisen välivaiheen tarkastelun vireillepanosta (EUVL 2018, C 159, s. 18). Kyseisessä ilmoituksessa tarkoitettu tarkastelu, joka tehtiin perusasetuksen 11 artiklan 3 kohtaan perustuneen kantajien pyynnön jälkeen (jäljempänä vuonna 2019 päätetty välivaiheen tarkastelu), koski ainoastaan polkumyyntiä, johon niiden väitettiin syyllistyneen.
- 13 Vuonna 2018 päätetyn lopullisen tarkastelun yhteydessä komissio lähetti kantajille 13.7.2018 perusasetuksen 20 artiklan mukaisesti yleisistä päätelmistä ilmoittamista koskevan asiakirjan, jolla se ilmoitti kantajille, että jotta normaaliarvon laskemiseen tarvittavat myyntikustannukset, hallinnolliset kulut ja muut yleiset kulut (jäljempänä myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset) voidaan määrittää perusasetuksen 2 artiklan 3 ja 4 kohdan mukaisesti, se aikoo ottaa huomioon myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset, jotka liittyvät siihen, että kantaja on myynyt kyseisen tuotteen Ukrainaan sijoittautuneille riippumattomille asiakkaille joko suoraan tai IPU:n välityksellä, sekä kuljetuskustannuksia lukuun ottamatta myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset, jotka liittyvät kantajien kyseisen tuotteen myyntiin IPU:lle, jotta tämä voi jälleenmyydä sen Ukrainaan sijoittautuneille riippumattomille asiakkaille.
- 14 Komissio huomautti lisäksi, etteivät kantajat vie tuotteitaan unioniin nykyään ainoastaan IPE:n kautta, kuten aiemmin, vaan myös toisen etuyhteydessä olevan yhtiön, nimittäin tuojana pidettävän Saksaan sijoittautuneen Interpipe Central Trade GmbH:n (jäljempänä IPCT), välityksellä. Ensimmäisen Interpipe-tuomion mukaan komissiolla ei ollut tarkoitus soveltaa riippumattomien asiakkaiden IPE:lle maksamiin hintoihin oikaisua perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan i alakohdan nojalla, mutta se aikoi soveltaa oikaisua IPCT:n unionissa myymiin tuotteisiin kyseisen asetuksen 2 artiklan 9 kohdan nojalla.
- 15 Kantajat kiistivät 30.7.2018 päivätyissä 13.7.2018 päivätyä yleisistä päätelmistä ilmoittamista koskevaa asiakirjaa koskevissa huomautuksissaan myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia koskevat komission laskelmat ja väittivät, että aiottu menetelmä erosi aiemmin sovelletusta menetelmästä

- perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdan vastaisesti. Kantajien mukaan tämä väitetysti uusi menetelmä suurensi keinotekoisesti myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia ja siten myös polkumyyntimarginaalia.
- 16 Vuonna 2018 päätetyn lopullisen tarkastelun jälkeen komissio antoi lopullisen polkumyyntitullin käyttöön otosta tiettyjen Venäjältä ja Ukrainasta peräisin olevien raudasta tai teräksestä valmistettujen saumattomien putkien tuonnissa asetuksen (EU) 2016/1036 11 artiklan 2 kohdan mukaisen toimenpiteiden voimassaolon päättymistä koskevan tarkastelun jälkeen 1.10.2018 annetun täytäntöönpanoasetuksen (EU) 2018/1469 (EUVL 2018, L 246, s. 20). Kyseessä olevat polkumyyntin vastaiset toimenpiteet pidettiin näin ollen voimassa.
  - 17 Komissio totesi täytäntöönpanoasetuksen 2018/1469 82 ja 83 perustelukappaleessa, että analysoituaan kaikki nämä osatekijät se hyväksyi kantajien vaatimuksen, joka koski etuyhteydessä olevien yritysten välisten myynti-, hallinto- ja yleiskustannusten laskemista.
  - 18 Komissio täsmensi täytäntöönpanoasetuksen 2018/1469 86 ja 87 perustelukappaleessa, että kun vientiä harjoittava tuottaja vei tarkasteltavana olevaa tuotetta riippumattomille asiakkaille unionissa kauppiana toimivan IPE:n kautta, vientihinta määritettiin perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan mukaisesti unioniin vietäväksi myydystä tarkasteltavana olevasta tuotteesta tosiasiallisesti maksettujen tai maksettavien hintojen perusteella. Kun vientiä harjoittavat tuottajat sen sijaan veivät tarkasteltavana olevaa tuotetta unioniin tuojana toimivan IPCT:n kautta, vientihinta muodostettiin laskennallisesti perusasetuksen 2 artiklan 9 kohdan mukaisesti sen hinnan perusteella, jolla tuotu tuote jälleenmyytiin ensimmäistä kertaa riippumattomille asiakkaille unionissa, kyseisissä säännöksissä sallituin oikaisuin.
  - 19 Kantajiin sovellettavan polkumyyntitullin määrä pysyi 13,8 prosentissa.
  - 20 Vuonna 2019 päätetyn välivaiheen tarkastelun yhteydessä komissio lähetti kantajille 21.5.2019 yleisistä päätelmistä ilmoittamista koskevan asiakirjan (jäljempänä vuoden 2019 yleisistä päätelmistä ilmoittamista koskeva asiakirja) perusasetuksen 20 artiklan mukaisesti. Kyseisellä asiakirjalla komissio ilmoitti kantajille ensinnäkin, että niiden myynti-, hallinto- ja yleiskustannusten laskennassa oli otettu huomioon niille IPU:lle suoritetuista myynneistä aiheutuneet kustannukset. Toiseksi komissio totesi, että IPE ja IPCT toimivat sen mielestä kahtena kanavana samojen tuotteiden viennille unioniin. Tämän perusteella ja ottaen huomioon IPU:n koordinoituihin kantajien sekä IPE:n ja IPCT:n välillä, IPU:n ja kahden edellä mainitun yhtiön välillä tehtyjen sopimusten erityispiirteet sekä sen, ettei IPE:n yhtiöjärjestykseen sisälly yksinoikeutta koskevaa velvoitetta myytävien tuotteiden toimittajien valinnassa, komissio totesi, ettei IPE:tä voida pitää enää ryhmän, johon kantajat kuuluvat (jäljempänä Interpipe-ryhmä), sisäisenä vientimyyntiosastona ja että vientihintaa laskettaessa riippumattomien asiakkaiden IPE:lle unionissa maksamiin hintoihin on näin ollen sovellettava perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan i alakohdassa tarkoitettua oikaisua.
  - 21 Vuoden 2019 yleisistä päätelmistä ilmoittamista koskevasta asiakirjasta 4.6.2019 esittämässään huomautuksissa kantajat kiistivät erityisesti ensinnäkin komission tekemät myynti-, hallinto- ja yleiskustannusten laskelmat ja väittivät, että menetelmä vastasi vuonna 2018 päätetyn lopullisen tarkastelun yhteydessä jo ehdotettua ja lopulta hylättyä menetelmää. Toiseksi ne väittivät, että soveltamalla oikaisua riippumattomien asiakkaiden IPE:lle maksamiin hintoihin perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan i alakohdan nojalla loukattiin ensimmäisestä Interpipe-tuomiosta johtuvia periaatteita (ks. edellä 6 kohta). Kantajat korostivat, etteivät tosiseikat olleet muuttuneet IPCT:n perustamisesta huolimatta.

- 22 Komissio lähetti 27.6.2019 kantajille täydentävistä päätelmistä ilmoittamista koskevan asiakirjan, jonka mukaan se oli hyväksynyt useita niiden 4.6.2019 päivätyissä huomautuksissa esittämiä väitteitä, joita ei mainita edellä 21 kohdassa. Komissio totesi lisäksi, että viimeksi mainittuja väitteitä on analysoitu, mutta niitä käsitellään vasta viimeistään 6.8.2019 julkaistavassa täytäntöönpanoasetuksessa. Komission kyseisessä täydentävässä päätelmistä ilmoittamista koskevassa asiakirjassa soveltama polkumyyntitullin määrä oli 8,1 prosenttia.
- 23 Vuonna 2019 päätetyn välivaiheen tarkastelun jälkeen komissio antoi 1.8.2019 täytäntöönpanoasetuksen (EU) 2019/1295 täytäntöönpanoasetuksen 2018/1469 muuttamisesta (EUVL 2019, L 204, s. 22) (jäljempänä riidanalainen asetus), ja siinä kantajaan sovellettavaksi polkumyyntitullin määräksi vahvistettiin 8,1 prosenttia.
- 24 Riidanalaisen asetuksen 32, 33 ja 39–42 perustelukappaleessa komissio hylkäsi edellä 21 kohdassa mainitut kantajien väitteet. Komissio totesi, että näiden väitteiden esittämiseen ja analysointiin liittyvän yritystiedon luottamuksellisuuden vuoksi niiden hylkäämisen perustelut esitetään yksityiskohtaisesti erillisessä kirjeessä, jonka se lähetti kantajille 2.8.2019 (jäljempänä 2.8.2019 päivätty kirje).

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

- 25 Kantajat nostivat nyt käsiteltävän kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 22.10.2019 toimittamallaan kannekirjelmällä.
- 26 Asian käsittelyn kirjallinen vaihe päätettiin 15.4.2020.
- 27 Kantajat pyysivät unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 26.4.2020 jätetyllä kirjeellä istunnon pitämistä asianosaisten kuulemiseksi unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 106 artiklan 2 kohdan perusteella.
- 28 Unionin yleinen tuomioistuin (seitsemäs jaosto) päätti esittelevän tuomarin ehdotuksesta aloittaa asian suullisen käsittelyn. Unionin yleinen tuomioistuin esitti työjärjestyksensä 89 artiklassa tarkoitettuina prosessinjohtotoimina asianosaisille kirjallisia kysymyksiä ennen istuntoa ja pyysi komissiota toimittamaan tiettyjä asiakirjoja. Asianosaiset noudattivat pyyntöjä asetetussa määräajassa.
- 29 Asianosaisten lausumat ja vastaukset unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 17.12.2020 pidetyssä istunnossa.
- 30 Kantajat vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin
- kumoaa riidanalaisen asetuksen
  - velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 31 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin
- hylkää kanteen
  - velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

- 32 Kantajat vetoavat kanteensa tueksi neljään kanneperusteeseen.
- 33 Ensimmäisen kanneperusteen mukaan kantajien myyntiä IPU:lle koskevien myynti-, hallinto- ja yleiskustannusten sisällyttäminen normaaliarvon laskentaan oli laitonta. Kantajien mielestä komissio rikkoi perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan ensimmäistä alakohtaa, 4 kohdan ensimmäistä alakohtaa ja 6 kohdan ensimmäistä virkettä sekä Maailman kauppajärjestön (WTO) perustamisesta tehdyn sopimuksen (EYVL 1994, L 336, s. 3) liitteessä 1 A olevan tullitariffeja ja kauppaa koskevan vuoden 1994 yleissopimuksen (GATT) VI artiklan soveltamista koskevan sopimuksen (EYVL 1994, L 336, s. 103; jäljempänä WTO:n polkumyynntisopimus) 2.2.2 artiklan ensimmäistä virkettä.
- 34 Toinen kanneperuste koskee ilmeistä arviointivirhettä, joka tehtiin sovellettaessa vientihintaan myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia sekä palkkioperusteisen edustajan voittoa vastaavaa määrää. Kantajien mukaan komission ei olisi pitänyt vähentää kantajien vientihinnasta myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia eikä IPE:n voittoa vastaavaa määrää perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan ensimmäisen–neljännen virkkeen ja i alakohdan nojalla.
- 35 Kolmannen kanneperusteen mukaan komissio rikkoi perusasetuksen 11 artiklan 9 kohtaa, koska se määrittäi kantajien normaaliarvon ja vientihinnan eri menetelmällä kuin aiemmin.
- 36 Kantajat väittävät kaikissa näissä kolmessa kanneperusteessa, että perusasetuksen 9 artiklan 4 kohdan toista alakohtaa ja WTO:n polkumyynntisopimuksen 9.3 artiklaa on rikottu, koska rikkomusten ja ilmeisen arviointivirheen, joihin kantajat vetoavat, vuoksi käyttöön otettu polkumyynntitulli ylittää polkumyynnin määrän.
- 37 Neljäs kanneperuste koskee puolustautumisoikeuksien loukkaamista.

Ensimmäinen kanneperuste, jonka mukaan kantajien myyntiä IPU:lle koskevien myynti-, hallinto- ja yleiskustannusten huomioon ottaminen normaaliarvon laskennassa oli laitonta

- 38 Kantajat väittävät, että sisällyttäessään normaaliarvon laskentaan myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset, jotka koskivat niiden myyntiä IPU:lle, komissio rikkoi perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan ensimmäistä alakohtaa, 4 kohdan ensimmäistä alakohtaa ja 6 kohdan ensimmäistä virkettä, omaa päätöskäytäntöään sekä WTO:n polkumyynntisopimuksen 2.2.2 artiklan ensimmäistä virkettä, sellaisena kuin sitä tulkitaan WTO:n riitojenratkaisuelimen päätöksissä. Kantajat väittävät lisäksi, ettei niille ole tosiasiallisesti aiheutunut riidanalaisia myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia.
- 39 Aluksi kantajat huomauttavat, että niiden kyseessä olevan tuotteen myynnit Ukrainan kansallisilla markkinoilla on toteutettu aina joko niiden itsensä riippumattomille kotimaisille asiakkaille suorittamina suorina myynnteinä (jäljempänä suorat myynnit) tai epäsuorina myynnteinä siten, että ne myivät kyseisen tuotteen IPU:lle, joka jälleenmyi sen riippumattomille kotimaisille asiakkaille (jäljempänä epäsuorat myynnit).
- 40 Tarkasteltavassa kanneperusteessa kantajat väittävät ensinnäkin, että riidanalaisen asetuksen antamiseen johtaneessa vuonna 2019 päätetyssä välivaiheen tarkastelussa komissio ei käyttänyt normaaliarvon määrittämiseksi tekemissään laskelmissa myynti-, hallinto- ja yleiskustannusten osalta aiempaan tapaan pelkästään niiden myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia, jotka liittyvät

kyseisen tuotteen suoriin myynteihin, ja IPU:lle kyseisen tuotteen epäsuorista myynneistä aiheutuneita myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia. Se otti virheellisesti huomioon myös myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset, jotka kantajille aiheutui kyseisen tuotteen, jonka IPU jälleenmyi riippumattomille asiakkaille Ukrainan kansallisilla markkinoilla, myynnistä IPU:lle (jäljempänä riidanalaiset myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset). Kantajien mukaan polkumyyntimarginaalia suurennettiin keinotekoisesti sisällyttämällä laskelmiin riidanalaiset myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset, jotka eivät sisällyneet komission vuonna 2012 päätetyssä välivaiheen tarkastelussa suorittamiin laskelmiin ja jotka oli lopulta jätetty pois vuonna 2018 päätetyn lopullisen tarkastelun yhteydessä suoritetuista laskemista (ks. edellä 11, 13 ja 17 kohta).

- 41 Seuraavaksi kantajat huomauttavat, että perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan ”normaaliarvo perustuu tavallisesti viejamaan riippumattomien asiakkaiden tavanomaisessa kaupankäynnissä maksamiin tai maksettaviksi tuleviin hintoihin” ja että kyseisen asetuksen 2 artiklan 1 kohdan kolmannen alakohdan nojalla kahden osapuolen, joiden välillä näyttää olevan etuyhteys, välisiä hintoja ei voida lähtökohtaisesti pitää tavanomaisessa kaupankäynnissä sovellettuina. Kantajien mukaan komissio sovelsi tätä periaatetta perustellusti käsiteltävässä asiassa, mutta jätti virheellisesti päättelemättä siitä, ettei tällaisten osapuolten välisiin myynteihin liittyviä myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia voida myöskään pitää tavanomaisessa kaupankäynnissä sovellettuina. Kantajat korostavat, että perusasetuksen 2 artiklan 6 kohdan ensimmäisen virkkeen mukaan myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset on laskettava tavanomaista kaupankäyntiä koskevien tietojen perusteella. Kantajien mukaan sama periaate ilmenee WTO:n polkumyyntisopimuksen 2.2.2 artiklan ensimmäisestä virkkeestä.
- 42 Lopuksi kantajat väittävät, että lisäämällä riidanalaiset myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset normaaliarvoa ja siten polkumyyntimarginaalia suurennettiin keinotekoisesti, kuten kahdesta jäljempänä esitettävästä seikasta ilmenee.
- 43 Ensinnäkin kantajat muistuttavat, että perusasetuksen 2 artiklan 4 kohdan ensimmäisen ja kolmannen alakohdan ja komission käytännön mukaisesti kyseistä tuotetta on myytävä viejamaan kotimarkkinoilla riippumattomille asiakkaille tavanomaisessa kaupankäynnissä, jotta myynnit voidaan ottaa huomioon normaaliarvoa laskettaessa. Arviointiperusteen täyttymistä koskevassa tarkastelussa, joka on tehtävä määritettäessä, onko myynti tapahtunut tavanomaisessa kaupankäynnissä (jäljempänä tavanomaista kaupankäyntiä koskeva arviointiperuste), on perusasetuksen 2 artiklan 4 kohdan mukaisesti verrattava yksikkökohtaista tuotantokustannusta, johon on lisätty myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset, ja tosiasiallista myyntihintaa tuotelajeittain. Kantajat toteavat lisäksi, ettei perusasetukseen eikä etenkin sen 2 artiklan 4 kohtaan sisälly mitään sääntöä, jossa edellytetään kaikkien – myös etuyhteydessä olevien yhtiöiden välisistä myynneistä aiheutuneiden – kustannusten sisällyttämistä tavanomaista kaupankäyntiä koskevassa arviointiperusteessa käytettäviin myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksiin.
- 44 Tuotelajeissa, joissa yli 80 prosenttia viejän kotimarkkinamyynneistä on kannattavia, koska ne tapahtuvat yksikkökustannuksia suuremmilla hinnoilla (jäljempänä kannattavat myynnit), ja joissa painotettu keskimääräinen myyntihinta on sama tai suurempi kuin painotettu keskimääräinen yksikkökohtainen tuotantokustannus, normaaliarvo lasketaan kaikkien myyntien perusteella riippumatta siitä, oliko myynti kannattavaa vai ei.
- 45 Jos tuotelajin kokonaisyntymäärästä sen sijaan enintään 80 prosenttia on kannattavaa tai jos kyseisen tuotelajin painotettu keskimääräinen hinta on yksikkökohtaista tuotantokustannusta alempi, normaaliarvon perustana käytetään yksinomaan kannattavia myyntejä.

- 46 Kantajien mukaan se, otetaanko huomioon tuotelajin kaikki myynnit (ks. edellä 44 kohta) vai ainoastaan kannattavat myynnit (ks. edellä 45 kohta), vaikuttaa sen normaaliarvon laskentaan, koska normaaliarvo on suurempi jälkimmäisessä tapauksessa. Myös polkumyyntimarginaali on tällöin suurempi.
- 47 Kantajat huomauttavat, että käsiteltävässä asiassa riidanalaisten myynti-, hallinto- ja yleiskustannusten sisällyttäminen normaaliarvon laskentaan suurensi kokonaiskustannuksia ja pienensi siten kannattavien myyntien prosenttiosuutta. Useissa Ukrainan kansallisilla markkinoilla myytävissä tuotelajeissa kannattavien myyntien osuus oli näin ollen alle 80 prosenttia, joten ainoastaan kannattavat myynnit otettiin huomioon ja normaaliarvo suureni.
- 48 Toiseksi kantajien mukaan perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan ensimmäisestä alakohdasta ilmenee, että tuotelajien, joita tuottaja ei myy kansallisilla markkinoillaan riippumattomille asiakkaille ja jotka viedään unioniin, normaaliarvo on laskettava tuotantokustannusten perusteella lisätynä kohtuullisella määrällä myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia sekä voittoa. Tämä kohtuullinen määrä lasketaan tavanomaisessa kaupankäynnissä tapahtuneiden muiden tuotelajien myyntien perusteella. Riidanalaisten myynti-, hallinto- ja yleiskustannusten sisällyttäminen suurensi myös tuotelajien, joita ei myydä kansallisilla markkinoilla, laskennallista normaaliarvoa.
- 49 Kantajat päättävät kaikkien edellä esitettyjen väitteiden perusteella, että komissio rikkoi perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan ensimmäistä alakohtaa, 4 kohdan ensimmäistä alakohtaa ja 6 kohdan ensimmäistä virkettä, kun se otti huomioon riidanalaiset myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset.
- 50 Komissio kiistää kantajien väitteiden perusteltavuuden sekä komission päätöskäytännön ja WTO:n riitojenratkaisuelimen päätöksiin sisältyvien päätelmien vastaista menettelyä koskevien väitteiden osalta myös tutkittavaksi ottamisen edellytykset sillä perusteella, että ne esitettiin unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen täytäntöönpanosta annettujen käytännön määräysten 115 kohdan vastaisesti, koska ne eivät vastanneet kannekirjelmässä esitettyjä kanneperusteita.
- 51 Viimeksi mainitusta on todettava, että unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen täytäntöönpanosta annettujen käytännön määräyksiin sisältyvien laadintasuositusten noudattamatta jättäminen voi johtaa koko kanteen tai sen osan tutkimatta jättämiseen vain, jos se ei ole kyseisen työjärjestyksen 76 artiklan d alakohdan mukainen. Kuten jäljempänä selitetään, kanteessa kuitenkin selvitetään, mitä ensimmäinen kanneperuste sisältää, ja sen tueksi esitetyt väitteet ovat riittävän selkeitä ja täsmällisiä (ks. vastaavasti tuomio 25.3.2015, Belgia v. komissio, T-538/11, EU:T:2015:188, 131 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 52 Komission esittämät oikeudenkäyntiväitteet ovat näin ollen perusteettomia.
- 53 Asiakysymysten osalta on todettava, että ennen kyseisen kanneperusteen tarkastelua on aiheellista palauttaa mieleen keskeiset sovellettavat säännökset ja oikeuskäytäntö, joissa niitä on tulkittu.
- 54 Perusasetuksen 1 artiklan 2 kohdan mukaan ”tuotetta pidetään polkumyyntillä tuotuna, jos sen vientihinta unioniin on alempi kuin tavanomaisessa kaupankäynnissä käytettävä samankaltaisen tuotteen vertailukelpoinen hinta viejämaassa”. Kyseisen asetuksen 2 artiklan 12 kohdan ensimmäisessä virkkeessä säädetään, että ”polkumyyntimarginaali on määrä, jolla normaaliarvo ylittää vientihinnan”.

- 55 Tästä seuraa, että tuotteen normaaliarvon määrittäminen on yksi niistä olennaisista vaiheista, joiden avulla mahdollisen polkumyynnin olemassaolo on voitava todeta (tuomio 1.10.2014, neuvosto v. Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 20 kohta; ks. vastaavasti myös tuomio 4.2.2016, C & J Clark International ja Puma, C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2016:74, 105 kohta).
- 56 Tuotteen normaaliarvon määrittämistä koskeva ensisijainen periaate esitetään perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa (tuomio 11.7.2017, Viraj Profiles v. neuvosto, T-67/14, ei julkaistu, EU:T:2017:481, 110 kohta), jossa säädetään, että ”normaaliarvo perustuu tavallisesti viejämään riippumattomien asiakkaiden tavanomaisessa kaupankäynnissä maksamiin tai maksettaviksi tuleviin hintoihin”.
- 57 Kuten unionin tuomioistuin on todennut, sekä perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan sanamuodosta että sen systematiikasta käy ilmi, että normaaliarvon määrittämisessä on lähtökohtaisesti ensisijaisesti käytettävä tavanomaisen kaupankäynnin yhteydessä tosiasiallisesti maksettua tai maksettavaa hintaa. Perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan nojalla kyseisestä periaatteesta voidaan poiketa vain, jos samankaltaista tuotetta ei myydä ”tavanomaisessa kaupankäynnissä” tai myynti on riittämätöntä tai tällaisen myynnin perusteella ei voida tehdä asianmukaista vertailua. Nämä poikkeukset todellisiin hintoihin perustuvasta normaaliarvon määrittämisestä koskevasta menetelmästä on esitetty tyhjentävästi (ks. tuomio 1.10.2014, neuvosto v. Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 20 ja 21 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 58 Unionin tuomioistuin on lisäksi täsmentänyt, että tavanomaisen kaupankäynnin käsitteen tavoitteena on varmistaa, että tuotteen normaaliarvo vastaa mahdollisimman tarkasti samankaltaisen tuotteen tavanomaista hintaa viejän kotimarkkinoilla. Jos myynti on tapahtunut edellytyksin, jotka poikkeavat samankaltaisen tuotteen myynnissä kyseisillä markkinoilla polkumyynnin olemassaolon määrittämisen kannalta merkityksellisenä ajankohtana noudatetusta liiketaloudellisesta käytännöstä, se ei ole asianmukainen perusta samankaltaisen tuotteen normaaliarvon määrittämiselle kyseisillä markkinoilla (tuomio 1.10.2014, neuvosto v. Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 28 kohta).
- 59 Perusasetuksessa ei määritellä tavanomaisen kaupankäynnin käsitettä. Kyseisen asetuksen 2 artiklassa säädetään kuitenkin nimenomaisesti kahdesta tapauksesta, joissa myyntiä on tietyissä olosuhteissa pidettävä tällaisesta kaupankäynnistä poikkeavana. Ensinnäkin perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan kolmannessa alakohdassa täsmennetään, että sellaisten osapuolten, joiden välillä näyttää olevan etuyhteys tai hyvitysjärjestely, välisiä hintoja ei voida pitää tavanomaisessa kaupankäynnissä sovellettuina ja niitä voidaan käyttää normaaliarvon määrittämisessä vain, jos poikkeuksellisesti vahvistetaan, että tällainen yhteys ei vaikuta hintoihin (ks. tuomio 1.10.2014, neuvosto v. Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 22 ja 23 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Toiseksi saman asetuksen 2 artiklan 4 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään, että kun samankaltaista tuotetta myydään viejämään kotimarkkinoilla tai kolmanteen maahan hinnoilla, jotka ovat alhaisempia kuin tuotannon yksikkökustannukset, myynnin voidaan katsoa poikkeavan tavanomaisessa kaupankäynnissä käytetystä vain, jos määritetään sen tapahtuneen pidennetyt ajanjakson kuluessa huomattavissa määrin ja hinnoilla, joilla ei voida kattaa kaikkia kustannuksia kohtuullisen ajan kuluessa (tuomio 1.10.2014, neuvosto v. Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 24 kohta). Kyseisen asetuksen 2 artiklan 4 kohdan kolmannessa alakohdassa säädetään, että pidennetyllä ajanjaksolla tarkoitetaan tavallisesti vuotta tai ainakin kuutta kuukautta, ja yksikkökustannuksia alhaisemmilla hinnoilla tapahtuvaa myyntiä pidetään määrältään huomattavana tämän ajanjakson kuluessa, jos vahvistetaan, että myyntihinnan painotettu

keskiarvo on painotettua keskimääräistä yksikkökustannusta alhaisempi tai että yksikkökustannuksia alhaisemmillä hinnoilla tapahtuvan myynnin määrä on vähintään 20 prosenttia normaaliarvon määrittämisessä käytetystä myynnistä.

- 60 Unionin tuomioistuimen mukaan tavanomaisen kaupankäynnin käsite liittyy itse myyntiin sellaisenaan tarkasteltuna (ks. tuomio 1.10.2014, neuvosto v. Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 25 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

Normaaliarvoa koskevat riidanalaisen asetuksen säännökset

- 61 Kuten riidanalaisen asetuksen 25–31 perustelukappaleesta ilmenee, komissio määritteli normaaliarvon käsiteltävässä asiassa seuraavasti.
- 62 Ensinnäkin se tarkasteli perusasetuksen 2 artiklan 2 kohdan mukaisesti sitä, oliko kantajien samankaltaisen tuotteen kotimarkkinoilla eli Ukrainassa tapahtuvan myynnin kokonaismäärä riippumattomille asiakkaille edustavaa verrattuna sen EU:hun suuntautuvan vientimyynnin kokonaismäärään eli edustiko asianomaisen myynnin kokonaismäärä vähintään viittä prosenttia tarkastelun kohteena olevan tuotteen EU:hun suuntautuvan vientimyynnin kokonaismäärästä. Komissio päätelmän mukaan näin oli (25 perustelukappale).
- 63 Tämän jälkeen komissio tutki, oliko kantajien kotimarkkinamyynni edustavaa kunkin sellaisen tuotelajin osalta, joka oli samanlainen kuin unioniin vietäväksi myyty tuotelaji tai siihen verrattavissa, eli oliko tuotelajikohtaisen kotimarkkinamyynnin kokonaismäärä riippumattomille asiakkaille vähintään 5 prosenttia samanlaisen tai siihen verrattavissa olevan tuotelajin kokonaisvientimäärästä unioniin. Komissio vahvisti, että tuotelajikohtainen kotimarkkinamyynni oli suurelta osin edustavaa tutkimusajanjaksolla (26 perustelukappale).
- 64 Toiseksi komissio sovelsi tavanomaista kaupankäyntiä koskevaa arviointiperustetta (ks. edellä 43 kohta) tuotelajeihin, joita oli myyty edustavina määrinä Ukrainassa (jäljempänä Ukrainassa myydyt tuotelajit). Se määritteli tätä varten, kuinka suuri osuus tutkimusajanjakson aikana riippumattomille asiakkaille kotimarkkinoilla suuntautuneesta kotimarkkinamyynnistä oli ollut kannattavaa (27 perustelukappale).
- 65 Ukrainassa myytyjen tuotelajien, joiden kohdalla yli 80 prosenttia kotimarkkinoiden myynnistä ylitti kustannukset ja joiden painotettu keskimääräinen myyntihinta oli sama tai suurempi kuin yksikkökohtainen tuotantokustannus, normaaliarvo määritettiin tuotelajeittain kyseisen tuotelajin koko myynnin tosiasiallisten kotimarkkinahintojen painotettuna keskiarvona riippumatta siitä, oliko myynti kannattavaa vai ei (28 perustelukappale).
- 66 Jos Ukrainassa myydyin tuotelajin kokonaismyymintämäärästä enintään 80 prosenttia oli kannattavaa tai jos kyseisen tuotelajin painotettu keskimääräinen hinta oli yksikkökohtaisia tuotantokustannuksia alempi, normaaliarvon perustana käytettiin tosiasiallista kotimarkkinahintaa, joka laskettiin määrittämällä ainoastaan kyseisen tuotelajin kannattavan kotimarkkinamyynnin painotettu keskimääräinen hinta tarkastelua koskevalla tutkimusajanjaksolla (29 perustelukappale).
- 67 Kotimaan myynnin tarkastelu osoitti, että 35–55 prosenttia kaikesta Ukrainassa myytyjen tuotelajien kotimarkkinamyynnistä oli kannattavaa ja että painotettu keskimääräinen myyntihinta oli tuotantokustannuksia korkeampi. Normaaliarvo laskettiin sen vuoksi ainoastaan kannattavan myynnin painotettuna keskiarvona (30 perustelukappale).

68 Kolmanneksi tuotelajien, joiden myynti Ukrainassa oli alle viisi prosenttia unioniin suuntautuvasta vientimyynnistä tai joita ei myyty lainkaan Ukrainan kotimarkkinoilla (jäljempänä tuotelajit, joita ei myyty Ukrainassa), osalta komissio laski normaaliarvon perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan mukaisesti käyttäen perustana tuotelajikohtaisia valmistuskustannuksia, joihin lisättiin tietty summa myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia sekä voittoa varten (31 perustelukappale).

Perusasetuksen 2 artiklan 3, 4 ja 6 kohdan soveltamisala

69 Kantajat väittävät, että komissio otti normaaliarvon laskennassa riidanalaiset myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset virheellisesti huomioon, minkä vuoksi normaaliarvo suurentui sekä sovellettaessa tavanomaista kaupankäyntiä koskevaa arviointiperustetta Ukrainassa myytyihin tuotelajeihin että määrittäessä tuotelajien, joita ei myyty Ukrainassa, laskennallinen normaaliarvo perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdassa tarkoitettulla tavalla (ks. edellä 43–48 kohta).

70 Jotta näistä väitteistä voidaan lausua, on määritettävä, oliko komissiolla oikeus ottaa riidanalaiset myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset huomioon laskiessaan normaaliarvon perusasetuksen 2 artiklan 3 ja 4 kohdan mukaisesti.

71 Kuten edellä 57–60 kohdassa muistutettiin, normaaliarvon määrittämistä koskeva peruseriaate on se, että kyseisen arvon on perustuttava tavanomaiseen kaupankäyntiin liittyviin seikkoihin.

72 Perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan kolmannesta alakohdasta ilmenee, ettei normaaliarvoa voida poikkeustilanteita lukuun ottamatta määrittää etuyhteydessä olevien osapuolten välillä sovittujen myyntihintojen perusteella (ks. edellä 59 kohta).

73 Komissio väittää, että tämä pois sulkeminen liittyy muuhun kuin siihen, voidaanko kantajien ja IPU:n kaltaisten etuyhteydessä olevien osapuolten välisiin myynteihin liittyvät myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset ottaa käsiteltävässä asiassa huomioon määrittäessä normaaliarvo perusasetuksen 2 artiklan 3 ja 4 kohdan mukaisesti.

74 On pidettävä mielessä, että oikeuskäytännön mukaan komissio ottaa huomioon tuotantokustannukset, joilla tarkoitetaan kyseisen tuotteen valmistuskustannuksista sekä myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksista muodostuvaa määrää, yhtäältä tarkastellessaan perusasetuksen 2 artiklan 4 kohdassa säädetyn tavanomaista kaupankäyntiä koskevan arviointiperusteen täyttymistä, jotta voidaan arvioida, ovatko kotimarkkinamyynnit kannattavia ja voidaanko niiden siten katsoa tapahtuneen tavanomaisessa kaupankäynnissä, ja toisaalta määrittäessään laskennallisen normaaliarvon kyseisen asetuksen 2 artiklan 3 kohdan nojalla silloin, kun kotimarkkinamyynntejä ei ole voitu ottaa huomioon (ks. vastaavasti tuomio 11.7.2017, Viraj Profiles v. neuvosto, T-67/14, ei julkaistu, EU:T:2017:481, 163 kohta). Oikeuskäytännöstä ilmenee lisäksi, että merkityksellisten kustannusten on oltava molemmissa tapauksissa samat, jotta vientiä harjoittavia tuottajia ei kohdella ilman mitään syytä eri tavoin sen mukaan, myyvätkö ne tiettyjä tuotelajeja myös omassa maassaan vai ainoastaan ulkomailla (ks. vastaavasti tuomio 5.10.1988, Brother Industries v. neuvosto, 250/85, EU:C:1988:464, 19 kohta).

75 Tästä seuraa, että komission oli käsiteltävässä asiassa käytettävä samoja myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia sekä soveltaessaan tavanomaista kaupankäyntiä koskevaa arviointiperustetta Ukrainassa myytyihin tuotelajeihin että määrittäessään tuotelajien, joita ei myyty Ukrainassa, laskennallisen normaaliarvon. Myös asianosaiset vahvistivat istunnossa tämän edellä 74 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisen toteamuksen.

- 76 Myynti-, hallinto- ja yleiskustannusten arviointimenetelmää täsmennetään perusasetuksen 2 artiklan 6 kohdan ensimmäisessä virkkeessä, jossa säädetään, että ”myynti-, hallinto- ja muita kustannuksia sekä voittoa varten lisättyjen määrien on perustuttava tosiasialliseen tietoon, joka pohjautuu tutkittavana olevan viejän tai valmistajan samankaltaisen tuotteen valmistamiseen ja myyntiin tavanomaisessa kaupankäynnissä”.
- 77 Komissio väittää kirjelmässään, että perusasetuksen 2 artiklan 6 kohdan ensimmäistä virkettä voidaan soveltaa ainoastaan kyseisen asetuksen 2 artiklan 3 kohdan mukaisesti toteutettavaan laskennallisen normaaliarvon määrittämiseen, mutta se ei ole merkityksellinen sen 2 artiklan 4 kohdassa säädetyn tavanomaista kaupankäyntiä koskevan arviointiperusteen kannalta.
- 78 On kuitenkin todettava, ettei perusasetuksen 2 artiklan 6 kohdan ensimmäisessä virkkeessä tehdä eroa sen perusteella, arvioidaanko kyseessä olevaa normaaliarvoa 2 artiklan 3 kohdan vai saman asetuksen jonkin toisen säännöksen mukaisesti. Siinä ei rajoiteta kyseisessä asetuksessa säädetyn tiettyjen erityissäännösten soveltamisalaan kuuluvia tilanteita koskevan oikeudellisen järjestelmän soveltamista. Perusasetuksen 2 artiklan 6 kohdan ensimmäinen virke ei siten ole esteenä sille, että siinä säädettyä velvoitetta käyttää perustana tavanomaisessa kaupankäynnissä kerättyjä tietoja sovelletaan yleisesti aina, kun kyseisessä artiklassa viitataan myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksiin. Koska on kiistatonta, että perusasetuksen 2 artiklan 3 kohtaan perustuvassa laskennallisen normaaliarvon määrittämisessä käytetyt myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset ovat samat kuin ne, joita sovelletaan arvioitaessa saman asetuksen 2 artiklan 4 kohdassa säädetyn tavanomaista kaupankäyntiä koskevan arviointiperusteen täyttymistä, kuten komissio myönsi istunnossa (ks. edellä 75 kohta), näiden kustannusten on lisäksi oltava kyseisen asetuksen 2 artiklan 6 kohdan ensimmäisen virkkeen mukaisia ja siten perustuttava tietoihin, jotka koskevat tavanomaisessa kaupankäynnissä tapahtuneita myyntejä.
- 79 On varmistettava, käyttikö komissio tällaisia tietoja soveltaessaan tavanomaista kaupankäyntiä koskevaa arviointiperustetta käsiteltävässä asiassa.
- 80 Tässä yhteydessä on muistutettava, että Interpipe-ryhmän Ukrainassa myymiä tuotelajia myytiin sekä suoraan että epäsuoraan IPU:n kautta (ks. edellä 39 kohta). Perusasetuksen 2 artiklan 6 kohdan ensimmäisessä virkkeessä ei kuitenkaan viitata nimenomaisesti epäsuorien myyntien kaltaisiin liiketoimiin, jotka tapahtuvat kahdessa vaiheessa, joista ensimmäinen on kyseisen ryhmän muodostaman yhden ainoan taloudellisen yksikön sisäinen.
- 81 Perustellakseen sitä, että normaaliarvon laskennassa otettiin huomioon kantajien IPU:lle, joka on kiistatta niihin etuyhteydessä oleva yhtiö, myynneistä aiheutuneet myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset, komissio väittää lähinnä, että ensimmäiselle riippumattomalle asiakkaalle myydyn tuotteen normaaliarvon laskennassa otetaan huomioon kaikki tuotteen valmistukseen ja myyntiin liittyvät kustannukset riippumatta siitä, maksaako ne valmistaja vai ryhmän sisällä oleva etuyhteydessä oleva osapuoli.
- 82 Tältä osin on palautettava mieleen yhden ainoan taloudellisen yksikön käsitteen merkitys unionin oikeudessa ja sen seuraukset normaaliarvon laskemiseen käsiteltävässä asiassa kyseessä olevien epäsuorien myyntien kaltaisissa liiketoimissa.

Yhden ainoan taloudellisen yksikön käsite ja sen seuraukset

- 83 Yhden ainoan taloudellisen yksikön käsite on kehitelty perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdassa ja sitä edeltäneissä analogisissa säännöksissä tarkoitettuna normaaliarvon määrittelyä varten. Kyseinen käsite perustuu tarpeeseen ottaa huomioon taloudellinen todellisuus yhtiöryhmän sisäisissä suhteissa (tuomio 16.2.2012, neuvosto ja komissio v. Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP, C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2012:78, 55 kohta ja tuomio 17.3.2015, RFA International v. komissio, T-466/12, EU:T:2015:151, 108 ja 110 kohta).
- 84 Unionin tuomioistuimen mukaan se, että juridisesti eri yhtiöiden muodostaman ryhmän sisällä jaetaan tuotanto- ja myyntitoiminta, ei muuta sitä tosiseikkaa, että kyseiset yhtiöt muodostavat yhden ainoan taloudellisen yksikön, joka organisoituu tällä tavoin sellaisten toimintojen kokonaisuuden, joita harjoitetaan toisissa tapauksissa myös juridiselta näkökannalta yhden ainoan yksikön avulla (ks. tuomio 13.10.1993, Matsushita Electric Industrial v. neuvosto, C-104/90, EU:C:1993:837, 9 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 85 Tarkasteltaessa hintoja, jotka on otettava huomioon myynnissä, johon osallistuu useampi samaan ryhmään kuuluva yhtiö, ennen kuin kolmas osapuoli ostaa kyseisen tuotteen, oikeuskäytännöstä ilmenee, että silloin, kun tuottaja antaa tavanomaisesti sisäiselle myyntiosastolle kuuluvia tehtäviä tuotteidensa jakeluyhtiölle, joka on taloudellisesti sen määräysvallassa, on perusteltua käyttää normaaliarvon määrittämistä varten ensimmäisen jakeluyhtiöstä riippumattoman ostajan maksamaa hintaa, kun otetaan huomioon, että nämä hinnat voidaan katsoa perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetuiksi tuotteen ensimmäisen tavanomaisessa kaupankäynnissä suoritettuna myynnin hinnaksi (tuomio 17.3.2015, RFA International v. komissio, T-466/12, EU:T:2015:151, 108 kohta; ks. vastaavasti myös tuomio 5.10.1988, Brother Industries v. neuvosto, 250/85, EU:C:1988:464, 15 kohta ja tuomio 10.3.1992, Canon v. neuvosto, C-171/87, EU:C:1992:106, 9–11 kohta). Tästä seuraa, että unionin toimielinten, jotka ovat toimivaltaisia määräämään polkumyyntitulleja, on käytettävä perustana ensimmäisen riippumattoman asiakkaan etuyhteydessä oleville myyntiyhtiöille maksamia hintoja (tuomio 10.3.1992, Matsushita Electric v. neuvosto, C-175/87, EU:C:1992:109, 16 kohta; ks. vastaavasti myös tuomio 5.10.1988, TEC ym. v. neuvosto, 260/85 ja 106/86, EU:C:1988:465, 30 kohta ja tuomio 5.10.1988, Silver Seiko ym. v. neuvosto, 273/85 ja 107/86, EU:C:1988:466, 14 kohta).
- 86 Tehdessään tämän hintoja koskevan päätelmän unionin tuomioistuin lausui kustannuksista ja totesi, että normaaliarvoon on sisällytettävä kaikki tuottajan hallitseville jakeluyhtiöille aiheutuneet kustannukset sekä tuottajalle kyseisten tuotteiden myynnistä kotimarkkinoilla aiheutuneet kustannukset, jotka selvästikin sisällytettäisiin myyntihintaan, jos myynnin toteuttaisi tuottajan sisäinen myyntiosasto (tuomio 10.3.1992, Matsushita Electric v. neuvosto, C-175/87, EU:C:1992:109, 15 kohta).
- 87 Unionin tuomioistuin toteaa yleisemmin käsiteltävässä asiassa kyseessä olevien kaltaisista epäsuorista myynneistä, että kaikki kustannukset, jotka väistämättä sisältyvät ensimmäisen riippumattoman asiakkaan maksamaan hintaan, on otettava aina huomioon, jotta normaaliarvon laskennassa ei tapahdu syrjintää sen perusteella, suorittaako myynnin tuottajan organisaatioon integroitu myyntiosasto vai juridisesti erillinen yhtiö, jota tuottaja tosin taloudellisesti valvoo (ks. vastaavasti tuomio 5.10.1988, TEC ym. v. neuvosto, 260/85 ja 106/86, EU:C:1988:465, 29 kohta ja tuomio 10.3.1992, Canon v. neuvosto, C-171/87, EU:C:1992:106, 13 kohta).

- 88 Edellä esitettyjen periaatteiden mukaisesti on katsottava, ettei epäsuoraa myyntiä voida jakaa käsiteltävässä asiassa sen kahteen osatekijään, jotta toista, IPU:n ja riippumattoman asiakkaan välillä tapahtunutta osatekijää voitaisiin luonnehtia tavanomaiseksi kaupankäynniksi ja jotta toisen kantajan ja IPU:n välillä tapahtunut ensimmäinen osatekijä voitaisiin jättää huomiotta normaaliarvon laskennassa, koska se ei ole tavanomaista kaupankäyntiä. Tästä seuraa, että komission on otettava tässä arvioinnissa huomioon epäsuora myynti kokonaisuudessaan.
- 89 Sekä perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan kolmannen alakohdan että edellä 85 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan riippumattomien asiakkaiden maksamat hinnat ovat näin ollen epäsuorien myyntien yhteydessä ainoat normaaliarvon laskennassa merkitykselliset hinnat. Asianosaiset ovat lisäksi yhtä mieltä tästä asiasta.
- 90 Myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksista on todettava, että edellä 86 ja 87 kohdassa mainittujen periaatteiden ja niistä seuraavan edellä 88 kohdassa esitetyn päätelmän mukaan kantajat riitauttavat virheellisesti sen, että komissio otti huomioon kaikki kustannukset, myös riidanalaiset myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset, jotka aiheutuivat Interpipe-ryhmän sisällä epäsuorien myyntien kahden vaiheen aikana.
- 91 Lisäksi on todettava, että epäsuoran myynnin kahteen vaiheeseen liittyvien myynti-, hallinto- ja yleiskustannusten lisääminen ja ainoastaan toisessa vaiheessa käytetyn hinnan huomioon ottaminen arvioitaessa tavanomaista kaupankäyntiä koskevan arviointiperusteen täyttymistä on sovellettavien perusasetuksen säännösten ja edellä mainitun oikeuskäytännön mukaista ja että se heijastaa taloudellista realiteettia. Käsiteltävässä asiassa voidaan nimittäin olettaa, että IPU:n riippumattomilta asiakkailta kantajilta ostamistaan tuotteista veloittamat hinnat johtuvat seuraavista seikoista. Ensinnäkin nämä IPU:n käyttämät hinnat sisältävät hinnat, jotka IPU oli itse maksanut ketjun alkupäässä kantajille, ja IPU:n maksamien hintojen oletetaan sisältävän tuotteiden valmistuskustannukset, kantajille kyseisten tuotteiden myynnistä IPU:lle aiheutuneet myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset sekä mahdollisesti kantajien voiton. Toiseksi niihin sisältyvät IPU:lle samojen tuotteiden myynnistä riippumattomille asiakkaille aiheutuneet myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset sekä mahdollinen voitto. Jotta voidaan määrittää, onko epäsuora myynti kannattavaa, komission on selvitettävä, voiko IPU saada käyttämällään hinnalla takaisin kantajille maksamansa hinnan sekä sille aiheutuneet myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset. Koska IPU:n kantajille maksama hinta sisältää muun muassa sen myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset, kuten edellä korostettiin, komission on otettava nämä kustannukset huomioon. On todettava, ettei sen sijaan voida olettaa eivätkä kantajat myöskään väitä, että IPU:lle riippumattomille asiakkaille myynnistä aiheutuneet myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset sisältävät kantajille niiden ja IPU:n välisessä epäsuoran myynnin ensimmäisessä vaiheessa aiheutuneet myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset. Jos komissio ei siis olisi sisällyttänyt laskelmaansa riidanalaisia myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia, niitä ei olisi otettu huomioon epäsuorien myyntien yhteydessä, jolloin normaaliarvo olisi määritetty taloudellisen realiteetin vastaisella menetelmällä.
- 92 Edellä esitetyn perusteella perusasetuksen 2 artiklan 6 kohdan ensimmäistä virkettä ei voida tulkita siten, että se on esteenä sille, että komissio käyttää perustana myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia, jotka sisältävät käsiteltävässä asiassa riidanalaiset myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset, arvioidessaan tavanomaista kaupankäyntiä koskevan arviointiperusteen täyttymistä ja määrittäessään laskennallisen normaaliarvon kyseisen asetuksen 2 artiklan 3 kohdan mukaisesti.

93 Näin ollen on hylättävä kantajien väitteet, joiden mukaan komissio suurensi normaaliarvoa keinotekoisesti ottaessaan riidanalaiset myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset huomioon normaaliarvon laskennassa. Näin ollen on tutkittava ensimmäisen kanneperusteen tueksi esitettyjä muita väitteitä, jotka koskevat WTO:n riitojenratkaisuelimen päätöksiä, riidanalaisen myynti-, hallinto- ja yleiskustannusten teoreettista luonnetta sekä komission käytännön vastaista menettelyä.

WTO:n riitojenratkaisuelimen päätöksiä koskevat väitteet

- 94 Kantajat väittävät, että WTO:n valituselin, jonka raportit WTO:n riitojenratkaisuelin hyväksyy, totesi tulkittessaan WTO:n polkumyymntisopimuksen 2.2.2 artiklan ensimmäistä virkettä, joka vastaa perusasetuksen 2 artiklan 6 kohdan ensimmäistä virkettä, että perustana on käytettävä tosiasiallisia tietoja, jotka koskevat tuotantoa ja tavanomaisessa kaupankäynnissä tapahtuvia myyntejä, ja että tavanomaisen kaupankäynnin ulkopuoliset myynnit on jätettävä pois laskettaessa myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia ja voittoa vastaavia määriä.
- 95 On huomautettava, että oikeuskäytännön mukaan WTO-sopimukset eivät luonteensa ja rakenteensa vuoksi lähtökohtaisesti kuulu niihin normeihin, joihin nähden unionin tuomioistuin valvoo unionin toimielinten toimien lainmukaisuutta SEUT 263 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla. Unionin tuomioistuimen on valvottava unionin toimen lainmukaisuutta WTO:n sääntöihin nähden vain, jos unionin tarkoituksena on ollut panna täytäntöön WTO:n yhteydessä hyväksymänsä erityinen velvoite taikka jos kyseisessä unionin toimessa nimenomaisesti viitataan WTO-sopimusten tiettyihin määräyksiin (ks. tuomio 17.3.2015, RFA International v. komissio, T-466/12, EU:T:2015:151, 134 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; ks. vastaavasti myös tuomio 15.11.2018, Baby Dan, C-592/17, EU:C:2018:913, 66 ja 67 kohta).
- 96 Perusasetuksen kolmannen perustelukappaleen mukaan WTO:n polkumyymntisopimuksen sääntöjen asianmukaisen ja avoimen soveltamisen varmistamiseksi unionin lainsäädäntö olisi mahdollisimman hyvin saatettava kyseisen sopimuksen mukaiseksi.
- 97 WTO:n polkumyymntisopimuksen 2.2.2 artiklan ensimmäisen virkkeen määräykset ovat olennaisesti yhteneväiset perusasetuksen 2 artiklan 6 kohdan ensimmäisen virkkeen säännösten kanssa. Sama pätee kyseisen sopimuksen 2.2 ja 2.2.1 artiklan määräyksiin sekä kyseisen asetuksen 2 artiklan 3 ja 4 kohdan säännöksiin.
- 98 Tästä seuraa, että perusasetuksen säännöksiä on WTO:n polkumyymntisopimuksen määräyksiä vastaavilta osin tulkittava mahdollisuuksien mukaan kyseisen sopimuksen vastaavien määräysten perusteella, sellaisina kuin WTO:n riitojenratkaisuelin tulkitsee niitä (ks. vastaavasti tuomio 19.12.2013, Transnational Company "Kazchrome" ja ENRC Marketing v. neuvosto, C-10/12 P, ei julkaistu, EU:C:2013:865, 54 kohta; tuomio 18.10.2018, Rotho Blaas, C-207/17, EU:C:2018:840, 46–48 kohta ja tuomio 10.4.2019, Jindal Saw ja Jindal Saw Italia v. komissio, T-301/16, EU:T:2019:234, 134 kohta).

- 99 Asiaa ”European Communities – Anti-dumping duties on imports of cotton-type bed linen from India” (Euroopan yhteisöt – Intiasta peräisin olevien puuvillan tyyppisten vuodeliinavaatteiden tuonnissa sovellettavat polkumyöntitullit) koskevassa raportissaan, jonka WTO:n riitojenratkaisuelin hyväksyi 12.3.2001 (WT/DS 141/AB/R, 82 kohta), WTO:n valituselin tulkitsi WTO:n polkumyöntisopimuksen 2.2.2 artiklaa seuraavasti:
- ”2.2.2 artiklan johdantokappaleen ensimmäinen virke ’koskee tuotantoa ja tavanomaisessa kaupankäynnissä tapahtuvia myyntejä’. [WTO:n] polkumyöntisopimuksen laatijat ovat siis todenneet selvästi, että tavanomaisen kaupankäynnin ulkopuoliset myynnit on jätettävä pois laskettaessa myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia ja voittoa vastaavia määriä 2.2.2 artiklan johdantokappaleessa määrätyllä menetelmällä.”
- 100 Samanlaisia toteamuksia esitetään WTO:n riitojenratkaisuelimen 28.10.2015 hyväksymässä WTO:n valituselimen raportissa, joka koskee asiaa ”China – Measures Imposing Anti-Dumping Duties on High-Performance Stainless Steel Seamless Tubes (’HP-SSST’) from the European Union” (Kiina – Polkumyöntitullien määrääminen Euroopan unionista peräisin oleville ruostumattomasta teräksestä valmistetuille saumattomille putkille) (WT/DS 460/AB/R, 5.27 kohta), ja WTO:n riitojenratkaisuelimen 18.1.2018 hyväksymässä WTO:n paneelin raportissa, joka koskee asiaa ”United States – Anti-Dumping Measures on certain Oil Country Tubular Goods from Korea” (Yhdysvallat – Tiettyjä Koreasta peräisin olevia öljyteollisuuden putkitarvikkeita koskevat polkumyönnin vastaiset toimenpiteet) (WT/DS 488/R, 7.45 kohta).
- 101 Käsiteltävässä asiassa on kuitenkin todettava, ettei se, että komissio ottaa huomioon riidanalaiset myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset, ole vastoin WTO:n riitojenratkaisuelimen päätöksistä johtuvaa periaatetta, jonka mukaan tavanomaisen kaupankäynnin ulkopuoliset myynnit jätetään pois myynti-, hallinto- ja yleiskustannusten laskennasta. Kuten edellä 88 kohdassa todettiin, tavanomaisen kaupankäynnin on nimittäin katsottava koostuvan lähtökohtaisesti epäsuorasta myynnistä kokonaisuudessaan. Edellä mainitut WTO:n riitojenratkaisuelimen päätökset eivät koske käsiteltävässä asiassa kyseessä olevien epäsuorien myyntien kaltaisia tilanteita.
- 102 Koska WTO:n riitojenratkaisuelin ei ole nimenomaisesti lausunut epäsuorista myynneistä johtuvan kaltaisesta tilanteesta, komission ei voida katsoa rikkoneen perusasetuksen 2 artiklan 6 kohdan ensimmäistä virkettä, luettuna yhdessä WTO:n polkumyöntisopimuksen 2.2.2 artiklan kanssa, kun se otti huomioon riidanalaiset myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset.

Riidanalaiisten myynti-, hallinto- ja yleiskustannusten teoreettinen luonne

- 103 Kantajat väittävät, ettei niille ole tosiasiallisesti aiheutunut riidanalaisia myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia. Ne toteavat, etteivät ne kyseenalaista periaatetta, jonka mukaan etuyhteydessä olevien osapuolten välisistä myynneistä aiheutuu tiettyjä kustannuksia, mutta väittävät, etteivät niiden komission kyselylomakkeeseen antamissaan vastauksissa mainitsevat myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset edusta kyseisistä liiketoimista aiheutuneita tosiasiallisia kustannuksia ja että nämä myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset olisi pitänyt siksi jättää pois. Kantajien mukaan niiden ”etuyhteydessä oleviin asiakkaisiin” liittyviä kustannuksia koskevassa kyselylomakkeen sarakkeessa ilmoittamat määrät ovat teoreettisia, ja ne merkittiin vain, jotta noudatetaan komission laatiman kyselylomakkeen muotoa.

- 104 On pidettävä mielessä, että perusasetuksen 2 artiklan 5 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan ”kustannukset lasketaan tavallisesti tutkimuksen kohteena olevan osapuolen kirjanpitomerkintöjen perusteella sillä edellytyksellä, että nämä merkinnät on tehty kyseisessä maassa yleisesti hyväksytyjen kirjanpitoperiaatteiden mukaisesti ja ne antavat kohtuullisen hyvän käsityksen kyseisen tuotteen valmistukseen ja myyntiin liittyvistä kustannuksista”.
- 105 Perusasetuksen 6 artiklan 2 kohdasta ilmenee lisäksi, että komission yksiköt laativat kyselylomakkeen ja toimittavat sen asianomaisille osapuolille saadakseen polkumyöntutkimuksessa tarvittavat tiedot ja että kyseisten osapuolten on toimitettava komission yksiköille tiedot, jotka mahdollistavat sen, että komissio voi saattaa polkumyöntutkimuksen menestyksekkäästi päätökseen (tuomio 14.12.2017, EBMA v. Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, 50 ja 51 kohta).
- 106 Osapuolten perusasetuksen 6 artiklan 2 kohdassa säädettyyn kyselylomakkeeseen antamat vastaukset ja saman asetuksen 16 artiklassa säädetty tarkastus, jonka komissio voi myöhemmin suorittaa paikan päällä, ovat olennaisia polkumyynnin vastaisen menettelyn kulun kannalta (ks. tuomio 30.4.2015, VTZ ym. v. neuvosto, T-432/12, ei julkaistu, EU:T:2015:248, 29 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 107 Perusasetuksen 18 artiklan 3 ja 6 kohdasta ilmenee lisäksi, että unionin toimielinten on käytettävä tietoja, jotka asianomaisten osapuolten on toimitettava komissiolle, polkumyöntutkimuksen päätelmien tekemisessä ja että nämä samat osapuolet eivät saa jättää mainitsematta asiassa merkityksellisiä tietoja. Sitä, onko tieto tarvittava, on arvioitava tapauskohtaisesti (tuomio 14.12.2017, EBMA v. Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, 52 kohta).
- 108 Komissio on lisäksi tutkivana viranomaisena vastuussa polkumyynnin toteamisesta (ks. vastaavasti tuomio 12.10.1999, Acme v. neuvosto, T-48/96, EU:T:1999:251, 40 kohta ja tuomio 30.4.2015, VTZ ym. v. neuvosto, T-432/12, ei julkaistu, EU:T:2015:248, 29 kohta).
- 109 Kerätyn aineiston tarkastuksen tarkoituksena on se, että komissio voi täyttää tehtävänsä ja varmistautua tarkastuksen kohteena olevan yrityksen toimittamien tietojen paikkansapitävyydestä, ja kyseisen yrityksen on vastattava parhaan kykynsä mukaan ja tyhjentävästi komission esittämiin kysymyksiin eikä se saa jättää toimittamatta hyödyllisiä tietoja ja selvityksiä, jotta komissio voi suorittaa tarvittavat ristiintarkastukset toimitettujen tietojen paikkansapitävyyden varmistamiseksi ja päätyä kohtuullisen täsmällisiin päätelmiin (tuomio 3.12.2019, Yieh United Steel v. komissio, T-607/15, valitus vireillä, EU:T:2019:831, 78 kohta).
- 110 Käsiteltävässä asiassa kantajat esittivät riidanalaisia myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia koskevat tiedot vastatessaan komission toimittamaan kyselylomakkeeseen. Vaikka ne kyseenalaistivat periaatteen, jonka mukaan nämä kustannukset on otettava huomioon, vetoamalla komission soveltamassa menetelmässä tapahtuneeseen muutokseen verrattuna komission toteuttamiin aiempiin tarkasteluihin, ne eivät epäilleet kyseiselle toimielimelle toimittamiensa tietojen luotettavuutta.
- 111 Kantajat väittävät unionin yleisessä tuomioistuimessa, että täyttäessään komission toimittamaa kyselylomaketta riidanalaisten myynti-, hallinto- ja yleiskustannusten arviointia varten ne sovelsivat myynti-, hallinto- ja yleiskustannustensa kokonaismäärään kerrointa, joka vastaa IPU:lle suorittamistaan myynneistä saatua liikevaihdon osuutta kokonaismyyntinsä liikevaihdon määrästä. Koska niiden IPU:lle myymien tuotteiden myyntihintoja ei voitu perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdan kolmannen alakohdan nojalla käyttää normaaliarvon määrittämisessä,

myöskään kyseisten myyntien liikevaihdolla ei ole kantajien mukaan merkitystä myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia määrittäessä. Kantajien mielestä tällaisella menetelmällä lasketut myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset ovat teoreettisia, ja ne olisi pitänyt jättää pois normaaliarvoa laskettaessa.

- 112 Kantajat kuitenkin myöntävät, että etuyhteydessä olevien yhtiöiden välisistä myynneistä aiheutuu tiettyjä myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia. On todettava, että kantajat myöntävät tämän, mutta eivät ehdota komission käyttämästä kyselylomakkeesta johtuvan menetelmän tilalle mitään muuta menetelmää, jolla voitaisiin arvioida riidanalaisia myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia, jotka komission oli otettava huomioon, kuten edellä 90 kohdasta ilmenee.
- 113 Väitteestä, jonka mukaan riidanalaisia myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia arvioitiin komission käyttämästä kyselylomakkeesta johtuvalla menetelmällä käyttämällä kantajien ja IPU:n kaltaisten etuyhteydessä olevien yhtiöiden välisten hintojen mukaisesti määritetyn liikevaihdon perusteella laskettua kerrointa, on todettava, ettei perusasetuksen 2 artiklan 1 kohdassa, johon kantajat vetoavat (ks. edellä 111 kohta), viitata myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksiin. Pitää paikkansa, että kyseisen säännöksen kolmannessa alakohdassa todetaan, ettei etuyhteydessä olevien yhtiöiden välisiä hintoja voida pitää hintoina, jotka on otettava huomioon normaaliarvon laskennassa, sillä saman kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan ”normaaliarvo perustuu tavallisesti viejämään riippumattomien asiakkaiden tavanomaisessa kaupankäynnissä maksamiin tai maksettaviksi tuleviin hintoihin”. Kantajat eivät ole kuitenkaan osoittaneet sen, että etuyhteydessä olevien yhtiöiden välisten hintojen osalta on säädetty, ettei niitä voidaan ottaa huomioon, tarkoittavan, ettei tällaisten yhtiöiden välisistä myynneistä aiheutuneita myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia voida ottaa huomioon.
- 114 Nämä kantajien väitteet eivät siis voi horjuttaa edellä 83–91 kohdasta johtuvaa periaatetta, jonka mukaan komission on otettava normaaliarvon laskennassa huomioon kaikki Ukrainassa myytyjen tuotelajien myynneistä aiheutuneet kustannukset, myös kaikki epäsuoriin myynneihin liittyvät kustannukset. Nämä väitteet on siksi hylättävä.

Komission käytännön vastainen menettely

- 115 Kantajat väittävät, että komissio menetteli oman käytäntönsä vastaisesti ottaessaan riidanalaiset myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset huomioon normaaliarvon määrittämisessä.
- 116 On kuitenkin pidettävä mielessä, että sellaisen asetuksen lainmukaisuus, jolla otetaan käyttöön polkumyyntitulleja, on arvioitava oikeussääntöjen ja erityisesti perusasetuksen säännösten perusteella eikä komission ja neuvoston väitetyn aikaisemman päätöskäytännön perusteella (tuomio 18.10.2016, Crown Equipment (Suzhou) ja Crown Gabelstapler v. neuvosto, T-351/13, ei julkaistu, EU:T:2016:616, 107 kohta; ks. vastaavasti myös tuomio 4.10.2006, Moser Baer India v. neuvosto, T-300/03, EU:T:2006:289, 45 kohta).
- 117 Koska käsiteltävässä asiassa on näytetty toteen, että riidanalaiden myynti-, hallinto- ja yleiskustannusten sisällyttäminen normaaliarvon laskentaan oli perusasetuksen mukaista, tämä väite on hylättävä tehottomana, eikä ole tarpeen tutkia, sovelsivatko toimielimet käsiteltävässä asiassa noudatetusta menetelmästä poikkeavaa menetelmää laatiessaan säännökset, joihin kantajat vetoavat.

- 118 Kaiken edellä esitetyn perusteella on todettava, ettei komissio rikkonut perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan ensimmäistä alakohtaa, 4 kohdan ensimmäistä alakohtaa ja 6 kohdan ensimmäistä virkettä eikä WTO:n polkumyynntisopimuksen 2.2.2 artiklan ensimmäistä virkettä ottaessaan riidanalaiset myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset huomioon normaaliarvon määrittämisessä.
- 119 Edellä 33 kohdassa mainittu ensimmäinen kanneperuste on näin ollen hylättävä.

Toinen kanneperuste, joka koskee ilmeistä arviointivirhettä, joka tehtiin sovellettaessa vientihintaan myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia sekä palkkioperusteisen edustajan voittoa vastaavaa määrää

- 120 Kantajien mukaan komissio teki ilmeisen arviointivirheen tulkitessaan perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan ensimmäistä–neljättä virkettä ja i alakohtaa.
- 121 Kantajat väittävät, että laskiessaan vientihinnan riidanalaisen asetuksen antamiseen johtaneessa menettelyssä komissio oikaisi IPU:n kyseisen tuotteen myynneissä ensimmäisille riippumattomille asiakkaille unionissa käyttämiä hintoja virheellisesti (alaspäin) perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan i alakohdan nojalla (jäljempänä riidanalainen oikaisu). Kantajien mukaan riidanalainen oikaisu johti saman asetuksen 2 artiklan 10 kohdan ensimmäisen–neljännen virkkeen vastaisesti normaaliarvon ja kantajien vientihinnan väliseen toiminnalliseen epäsuhtaan, joka vaikutti hintojen vertailukelpoisuuteen. Komission olisi tämän oikaisun sijaan pitänyt aiempien tarkastelujen tapaan käyttää perustana kyseisiä hintoja unionin tuomioistuimen voimassa pysyttäneen ensimmäisen Interpipe-tuomion mukaisesti. Komission vuoden 2019 yleisistä päätelmistä ilmoittamista koskevassa asiakirjassa, riidanalaisessa asetuksessa ja 2.8.2019 päivätystä kirjeestä esittämällä seikoilla ei kantajien mielestä voida perustella riidanalaista oikaisua.
- 122 Ensinnäkin kantajien mukaan komissio väittää virheellisesti, että IPE:hen liitettyllä IPCT:llä ja IPE:llä on ollut IPCT:n perustamisesta (ks. edellä 14 kohta) lähtien rinnakkaiset kanavat, joiden kautta ne ovat voineet viedä samoja tuotteita unioniin. Komissio päätteli tästä virheellisesti, että IPE:tä oli siitä alkaen pidettävä edustajana eikä aiempaan tapaan kantajien ja IPU:n muodostaman yhden ainoan taloudellisen yksikön sisäisenä myyntiosastona. Kantajat toteavat, ettei komissio anna mitään selitystä osoittaakseen, että IPCT:n olemassaolon unioniin sijoittautuneena etuyhteydessä olevana tuojana ja IPE:n aseman muuttumisen välillä väitetysti oleva yhteys on automaattinen. Kantajien mukaan IPE toimii IPCT:n perustamisesta huolimatta aiempaan tapaan ja on edelleen kantajien pääasiallinen vientikanava niiden myydessä kyseessä olevien polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden soveltamisalaan kuuluvaa tarkasteltavana olevaa tuotetta unioniin. Kantajat huomauttavat, että IPCT perustettiin edistämään kyseisen tuotteen määritelmään kuulumattomien rautatiepyörien myyntiä lähinnä Saksassa. Myöskään perusasetuksen eikä oikeuskäytännön perusteella ei voida päätellä, että ”rinnakkaisen” myyntikanavan olemassaolo voi heikentää etuyhteydessä olevan kauppiaan asemaa sisäisenä myyntiosastona. Ratkaiseva peruste arvioitaessa tällaisen aseman menettämistä on se, saako kyseinen kauppias liikevaihtonsa pääasiallisesti muilta kuin etuyhteydessä olevilta yrityksiltä peräisin olevien tuotteiden myynnistä. Kantajat kuitenkin toimittavat IPE:lle koko kyseisen tuotteen, jonka IPE myy unionissa. Tätä toteamusta ei kyseenalaista se komission esiin tuoma seikka, ettei IPE:n yhtiöjärjestykseen sisälly kantajien hyväksi yksinoikeutta koskevaa lauseketta, joka muodollisesti estäisi IPE:tä hankkimasta toimituksia muilta valmistajilta.

- 123 Kantajat toteavat lisäksi, että IPCT perustettiin vuonna 2014 ja että komissio tiesi vuonna 2018 päätetyn lopullisen tarkastelun aikana kyseisen yhtiön olemassaolosta, mutta ei pitänyt tätä tosiseikoissa tapahtunutta muutosta riittävänä syynä tarkastella uudelleen IPE:n asemaa sisäisenä myyntiosastona.
- 124 Toiseksi kantajat myöntävät, että IPU suorittaa komission kuvailemia koordinoitavia tehtäviä (ks. edellä 20 kohta), mutta kiistävät komission toteamuksen, jonka mukaan sen tehtävät ovat ristiriidassa sen kanssa, että IPE kuuluu kantajan ja IPU:n kanssa samaan yhteen ainoaan taloudelliseen yksikköön, minkä vuoksi IPE:tä olisi pidettävä palkkioperusteisena edustajana. Kantajat viittaavat tältä osin ensimmäiseen Interpipe-tuomioon.
- 125 Kolmanneksi kantajat väittävät, ettei sitä, ettei IPE ole sisäinen myyntiosasto, voida päätellä sen perusteella, että IPU:n ja IPE:n tai IPCT:n välillä tehtyihin sopimuksiin (jäljempänä kyseessä olevat sopimukset) sisältyy lausekkeita, jotka koskevat reklamaatioita siitä, etteivät tavarat ole vaatimusten ja sopimukseen perustuvien eritelmien mukaisia, sekä osapuolten vastuuta laadunarvioinnissa, kuljetuksen aikana tapahtuneissa vahingoissa ja teknisissä mukautuksissa lopullisten asiakkaiden tarpeita vastaaviksi, sekä välityslauseke. Tällaiset lausekkeet, joilla on tarkoitus varmistaa kyseisiin sopimuksiin sovellettavassa Ukrainan oikeudessa säädettyjen vaatimusten mukaisuus, eivät muuta sitä taloudellista realiteettia, että IPE on sisäinen myyntiosasto eikä palkkioperusteinen edustaja.
- 126 Komissio kiistää kantajien väitteet.
- 127 Ennen näiden väitteiden tarkastelua on palautettava mieleen asian kannalta merkitykselliset säännökset, oikeuskäytännössä vahvistetut periaatteet ja se, miten perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan i alakohdassa ja sitä edeltäneissä säännöksissä tarkoitettua oikaisua on sovellettu Interpipe-ryhmään.
- 128 Perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan ensimmäisen virkkeen mukaan ”vientihinnan ja normaaliarvon välillä on tehtävä tasapuolinen vertailu”. Saman asetuksen 2 artiklan 10 kohdan kolmannessa virkkeessä säädetään, että ”elleivät muodostettu normaaliarvo ja vientihinta ole verrattavissa, kussakin tapauksessa on asianmukaisesti otettava huomioon, oikaisujen muodossa, tapauksen tosiseikat tutkien, hintoihin ja siten niiden vertailukelpoisuuteen vaikuttavat väitetyt ja osoitetut eroavuudet”.
- 129 Perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan i alakohdassa säädetään, että ”palkkiot” ovat yksi niistä tekijöistä, joihin ”oikaisuja voidaan tehdä”. Kyseisessä säännöksessä säädetään erityisesti, että ”oikaisu tehdään kyseessä olevan viennin osalta maksettujen palkkioiden erojen mukaisesti”. Siinä täsmennetään, että ”käsitteeseen ’palkkiot’ katsotaan sisältyvän tuotteen tai samankaltaisen tuotteen kauppiaan saama voittomarginaali, jos kyseisen kauppiaan toiminta muistuttaa palkkioperusteisen edustajan toimintaa”.
- 130 Oikeuskäytännöstä kuitenkin ilmenee, että perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan i alakohdassa tarkoitettua oikaisua ei saada tehdä silloin, kun kolmanteen valtioon sijoittunut tuottaja ja siihen etuyhteydessä oleva jakelija, joka on vastuussa unioniin suuntautuvasta viennistä, muodostavat yhden ainoan taloudellisen yksikön (tuomio 26.10.2016, PT Musim Mas v. neuvosto, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 39 kohta).

- 131 Oikeuskäytännössä nimittäin todetaan, että yhden ainoan taloudellisen yksikön käsitettä, joka on kehitelty normaaliarvon määrittelyä varten, kuten edellä 83 ja 84 kohdasta ilmenee, voidaan soveltaa myös vientihinnan määrittämiseen (ks. vastaavasti tuomio 16.2.2012, neuvosto ja komissio v. Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP, C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2012:78, 55 ja 56 kohta ja tuomio 17.3.2015, RFA International v. komissio, T-466/12, EU:T:2015:151, 108 ja 109 kohta).
- 132 Edellä 84 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä vahvistettujen periaatteiden mukaisesti on todettava, että sillä, että kyseessä katsotaan olevan yksi ainoa taloudellinen yksikkö, voidaan välttää se, että kustannukset, jotka selvästi sisältyvät silloin tuotteen myyntihintaan, kun myyjänä on tuottajan organisaatioon integroitu myyntiosasto, eivät sisälly siihen enää silloin, kun samaa myyntitoimintaa harjoittaa yhtiö, joka on juridisesti erillinen mutta joka on tuottajan taloudellisessa määräysvallassa (tuomio 26.10.2016, PT Musim Mas v. neuvosto, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 41 kohta).
- 133 Tästä seuraa, että kolmanteen valtioon sijoittautuneen tuottajan kanssa yhden ainoan taloudellisen yksikön muodostavan kauppiaan ei voida katsoa harjoittavan perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan i alakohdassa tarkoitettua palkkioperusteisen edustajan toimintaa muistuttavaa toimintaa (ks. vastaavasti tuomio 26.10.2016, PT Musim Mas v. neuvosto, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 42 kohta).
- 134 Kun tutkitaan sitä, muodostavatko tuottaja ja siihen etuyhteydessä oleva kauppias yhden ainoan taloudellisen yksikön, on ratkaisevaa tarkastella kyseisen tuottajan ja kyseisen jakeluyhtiön välisten suhteiden taloudellista realiteettia. Kun otetaan huomioon sellaisen toteamuksen vaatimus, joka heijastaa kyseisen tuottajan ja kyseisen jakeluyhtiön välisten suhteiden taloudellista realiteettia, unionin toimielimet ovat velvollisia ottamaan huomioon kaikki merkitykselliset tekijät, joiden avulla voidaan ratkaista, harjoittaako jakeluyhtiö kyseisen tuottajan integroidun myyntiosaston toimintaa tai ei (ks. vastaavasti tuomio 26.10.2016, PT Musim Mas v. neuvosto, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 43 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 135 Perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan a–k alakohdassa lueteltuja erityisiä oikaisuja koskeva todistustaakka kuuluu oikeuskäytännön mukaan osapuolelle, joka haluaa vedota oikaisuun (ks. vastaavasti tuomio 26.10.2016, PT Musim Mas v. neuvosto, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 83 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 136 Silloin, kun unionin toimielimet katsovat, että vientihintaa on oikaistava alaspäin sillä perusteella, että tuottajaan etuyhteydessä oleva myyntiyhtiö harjoittaa toimintaa, joka muistuttaa palkkioperusteisen edustajan toimintaa, näiden toimielimien on ainakin esitettävä keskenään yhdenmukaisia aihetodisteita, jotka osoittavat tämän edellytyksen täyttyneen (ks. tuomio 26.10.2016, PT Musim Mas v. neuvosto, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 84 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 137 Tästä seuraa, että silloin, kun unionin toimielimet ovat esittäneet keskenään yhdenmukaisia aihetodisteita siitä, että tuottajaan etuyhteydessä oleva kauppias harjoittaa palkkioperusteisen edustajan toimintaa muistuttavaa toimintaa, kauppiaan tai tuottajan on näytettävä toteen, että perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan i alakohdassa tarkoitettu oikaisu ei ole perusteltu (tuomio 26.10.2016, PT Musim Mas v. neuvosto, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 85 kohta).

Perusasetuksen ja sitä edeltäneiden asetusten 2 artiklan 10 kohdan i alakohdassa tarkoitettun oikaisun soveltaminen Interpipe-ryhmään

– Interpipe-ryhmään asetuksessa N:o 954/2006 sovellettu oikaisu ja sen ensimmäisessä Interpipe-tuomiossa lainvastaiseksi toteamisen jälkeen toteutetut toimet

- 138 Kuten edellä 4–6 kohdassa todettiin, asetuksessa N:o 954/2006 aiempiin Interpipe-yhtiöihin, joiden seuraajia kantajat ovat, sovellettua polkumyyntitullia laskettaessa sveitsiläisen Sepco-yhtiön, josta tuli myöhemmin IPE, veloittamiin hintoihin sovellettiin riidanalaista oikaisua vastaavaa oikaisua. Ensimmäisessä Interpipe-tuomiossa kyseinen asetus kumottiin osittain nimenomaan tämän oikaisun lainvastaisuuden vuoksi.
- 139 Tätä ratkaisua tehtäessä kyseisessä tuomiossa todettiin aluksi, että komissio päätteli kolmen tekijän perusteella, että Sepco harjoitti toimintaa, joka muistutti palkkioperusteisen edustajan toimintaa. Ensinnäkin aiemmat Interpipe-yhtiöt ovat suorittaneet kyseessä olevan tuotteen suoria myyntejä unionissa. Toiseksi etuyhteydessä oleva ukrainalainen myyntiyhtiö SPIG Interpipe oli toiminut aiempien Interpipe-yhtiöiden Sepcolle suorittamien myyntien myyntiedustajana. Kolmanneksi Sepcon yhteydet kyseisiin yhtiöihin olivat riittämättömät, eikä niiden perusteella voitu katsoa, että se on näiden valvonnassa tai että on olemassa Sepcolle ja aiemmille Interpipe-yhtiöille yhteinen valvonta (ensimmäisen Interpipe-tuomion 182 kohta).
- 140 Kyseisessä tuomiossa todettiin ensimmäisestä tekijästä, että aiempien Interpipe-yhtiöiden suorittamat suorat myynnit unionissa ovat kohdistuneet uusiin jäsenvaltioihin siirtymävaiheen aikana. Lisäksi suoran myynnin määrä oli noin kahdeksan prosenttia kyseisten yhtiöiden kokonaisyhteisyydestä unionissa ja siten marginaalista. Näin ollen kyseiset yhtiöt olivat hoitaneet vain Sepcon tehtäviä täydentäviä myyntitehtäviä ja ainoastaan siirtymäkauden ajan (ensimmäisen Interpipe-tuomion 185 kohta).
- 141 Toisesta tekijästä kyseisessä tuomiossa todettiin, ettei neuvosto selittänyt, miten se, että SPIG Interpipe saa palkkion aiempien Interpipe-yhtiöiden myynneistä Sepcolle, voisi osoittaa, että Sepcon toiminta on muistuttanut palkkioperusteisen edustajan toimintaa, tai estäisi tunnustamasta sen asemaa kyseisten yhtiöiden sisäisenä myyntiosastona (ensimmäisen Interpipe-tuomion 186 kohta).
- 142 Tuomiossa todettiin kolmannesta tekijästä, ettei asiakirja-aineiston perusteella voida osoittaa, että Sepcon ja aiemman Interpipe-yhtiön välillä oli riittämätön yhteys (ensimmäisen Interpipe-tuomion 187 kohta).
- 143 Ensimmäisessä Interpipe-tuomiossa todettiin, että neuvosto oli tehnyt ilmeisen arviointivirheen soveltaessaan muutetun asetuksen N:o 384/96 2 artiklan 10 kohdan i alakohtaa siltä osin kuin se oikaisi Sepcon vientihintaa toisen aiemman Interpipe-yhtiön valmistamia tuotteita koskevien liiketoimien osalta (ensimmäisen Interpipe-tuomion 190 kohta). Puolustautumisosoikeuksien loukkaamisen vuoksi kyseistä oikaisua pidettiin lainvastaisena myös siltä osin kuin sitä sovellettiin toisen aiemman Interpipe-yhtiön valmistamia tuotteita koskeviin liiketoimiin (ensimmäisen Interpipe-tuomion 209–211 kohta).
- 144 Täytäntöönpanoasetuksen N:o 540/2012, jonka neuvosto antoi SEUT 266 artiklan mukaisesti unionin tuomioistuimen voimassa pysyttämisen ensimmäisen Interpipe-tuomion täytäntöön panemiseksi, 12 ja 13 perustelukappaleessa neuvosto muistutti yhtäältä yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen todenneen, että Interpipe-ryhmän erityistapauksessa unionin

toimielimet eivät olisi saaneet tehdä normaaliarvoa ja vientihintaa verratessaan oikaisua palkkioiden osalta, ja huomautti toisaalta, että näin ollen polkumyyntimarginaali laskettiin uudelleen, ilman että vientihintaa oikaistiin palkkioiden erojen osalta.

- 145 Kuten komissio vahvisti istunnossa, neuvosto ei käsitellyt täytäntöönpanoasetuksessa N:o 540/2012 sitä, voisivatko muut kuin ensimmäisessä Interpipe-tuomiossa tarkastellut seikat oikeuttaa kyseisessä tuomiossa lainvastaiseksi todetun oikaisun soveltamisen.
- 146 Tällaisen tarkastelun toteuttaminen ei käy ilmi myöskään täytäntöönpanoasetuksesta N:o 585/2012, jolla neuvosto piti kyseessä olevat polkumyynnin vastaiset toimenpiteet voimassa (ks. edellä 9 kohta). Kyseisen asetuksen 7, 38 ja 57 perustelukappaleesta nimittäin ilmenee, että unionin tuomioistuinten ratkaisujen perusteella Interpipe-ryhmän vientihintoihin ei pitäisi tehdä mitään oikaisua. Sama pätee vuonna 2012 päätetyn välivaiheen tarkastelun jälkeen annettuun täytäntöönpanoasetukseen N:o 795/2012, kuten sen 2, 27 ja 28 perustelukappaleesta ilmenee.
- 147 Vuonna 2018 päätetyn lopullisen tarkastelun jälkeen annetun täytäntöönpanoasetuksen 2018/1469 neljännessä ja viidennessä perustelukappaleessa komissio kuvaili kaikkia Interpipe-ryhmää koskevia polkumyynnin vastaisia toimenpiteitä. Komissio totesi 86 perustelukappaleessa, että kun vientiä harjoittava tuottaja vei tarkasteltavana olevaa tuotetta riippumattomille asiakkaille unionissa IPE:n kautta, vientihinta määritettiin perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan mukaisesti unioniin vietäväksi myydystä tarkasteltavana olevasta tuotteesta tosiasiallisesti maksettujen tai maksettavien hintojen perusteella. Komissio totesi 87 perustelukappaleessa lisäksi, että kun vientiä harjoittavat tuottajat veivät tarkasteltavana olevaa tuotetta unioniin IPCT:n kautta, vientihinta muodostettiin laskennallisesti perusasetuksen 2 artiklan 9 kohdan mukaisesti sen hinnan perusteella, jolla tuotu tuote jälleenmyytiin ensimmäistä kertaa riippumattomille asiakkaille unionissa.
- 148 Näin ollen komissio päätti ensimmäisessä Interpipe-tuomiossa esitetyistä syistä, ettei se täytäntöönpanoasetuksessa 2018/1469 edelleenkään sovello IPE:n myymien tuotteiden vientihintoihin perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan i alakohdassa säädettyä oikaisua.

– *Riidanalaisen oikaisun soveltaminen*

- 149 Vuonna 2019 päätetyssä välivaiheen tarkastelussa komissio sen sijaan totesi tarkastellessaan yksityiskohtaisemmin kantajien ja IPE:n välistä suhdetta, että riidanalaista oikaisua on sovellettava.
- 150 Riidanalaisen asetuksen 39–42 perustelukappaleesta ilmenee, että komission mukaan vuonna 2019 päätettyä välivaiheen tarkastelua koskevan tutkimusajanjakson aikana Interpipe-ryhmä vei kyseessä olevaa tuotetta unioniin kahden eri myyntikanavan kautta: IPE:n eli sen Sveitsissä sijaitsevan sidossuhteessa olevan kauppayhtiön välityksellä, jonka kautta se vei tuotteitaan vuonna 2012 päätetyn välivaiheen tarkastelun aikana, ja IPCT:n välityksellä. Viimeksi mainittua jakelukanavaa ei ollut vielä olemassa edellä mainitun välivaiheen tarkastelun aikana. Tämän vuoksi ja ottaen huomioon muun aineiston, jota ei sen luottamuksellisuuden vuoksi käsitelty kyseisessä asetuksessa mutta joka esitettiin kantajille 2.8.2019 päivätystä kirjeessä, komissio katsoi, että riidanalaista oikaisua on sovellettava.
- 151 Elokuun 2. päivänä 2019 päivätystä kirjeestä ilmenee, että komission mukaan riidanalainen oikaisu oli perusteltu seuraavien neljän seikan perusteella.

- 152 Ensinnäkin komissio totesi, että IPE ja IPCT myyvät samoja tuotteita ja tarjoavat samoja palveluja unioniin sijoittautuneille asiakkailleen. IPE, joka ei osallistunut IPCT:n suorittamiin myynteihin, ei siis ollut enää ainoa yhtiö, joka oli vastuussa kantajien valmistamien tuotteiden jakelusta unionissa. Komissio totesi lisäksi, että IPCT on vastuussa merkittävästä osasta Interpipe-ryhmän unionissa suorittamista myynneistä ja että se myy kyseessä olevaa tuotetta useissa jäsenvaltioissa ja jopa tietyille IPE:n kanssa yhteistyötä tekeville asiakkaille.
- 153 Toiseksi komission mukaan IPU on yhtymäkohta IPE:n ja IPCT:n sekä kantajien välillä, sillä se kerää tilaukset IPE:ltä ja IPCT:ltä ja osoittaa ne jommallekummalle kantajalle niiden tuotantokapasiteettien ja -ohjelmien mukaan.
- 154 Kolmanneksi komissio totesi, että kyseessä olevissa sopimuksissa (ks. edellä 125 kohta) määrätään yksityiskohtaisista menettelyistä, jotka koskevat sopimuksen mukaisia eritelmiä vastaamattomista tuotteista tehtyjä reklamaatioita. Näissä sopimuksissa määrätään myös myyjän ja ostajan yksinomaisista vastuista laadunarvioinnissa, kuljetuksen aikana tapahtuneissa vahingoissa ja teknisissä mukautuksissa lopullisten asiakkaiden tarpeita vastaaviksi, ja niihin sisältyy yksityiskohtainen jakso välimiesmenettelystä, jossa voidaan ratkaista kaikki myyjänä olevan IPU:n sekä ostajana olevan IPE:n tai IPCT:n välisistä sopimusjärjestelyistä johtuvat riidat. Komissio totesi lisäksi, että useimmissa tapauksissa IPU toimii kantajien välittäjänä ja että IPU:n ja IPE:n tai IPCT:n välisissä sopimuksissa mainitaan nimenomaisesti riskin siirtyminen IPU:lta jommallekummalle viimeksi mainituista.
- 155 Neljänneksi komissio korosti, ettei IPE:n yhtiöjärjestykseen sisälly yksinoikeutta koskevaa lauseketta kantajien hyväksi, joten se voi vapaasti hankkia toimituksia muilta valmistajilta.

Se, että kantajat kyseenalaistavat riidanalaisen oikaisun perustana olevat tekijät

- 156 Useimmille kantajien tämän kanneperusteen tueksi esittämille väitteille on yhteistä se, että komissiota moititaan siitä, ettei se riidanalaista oikaisua soveltaessaan noudattanut Sepcon, josta on tullut IPE, roolia koskevia päätelmiä, jotka toimielimet olivat tehneet pantuaan ensimmäisen Interpipe-tuomion täytäntöön.
- 157 Tarkasteltavaa kanneperustetta arvioitaessa on kuitenkin ainoastaan määritettävä, onko komissio tehnyt ilmeisen arviointivirheen katsoessaan, että edellä 152–155 kohdassa esitetyt neljä tekijää mahdollistavat riidanalaisen oikaisun soveltamisen. Kantajien muut väitteet ovat nimittäin päällekkäisiä niiden väitteiden kanssa, jotka ne esittävät tukeakseen kolmannen kanneperusteen toista osaa, jonka mukaan perusasetuksen 11 artiklan 9 kohtaa on rikottu, koska komissio muutti menetelmää, vaikka kyseisessä säännöksessä tätä tarkoitusta varten säädetyt edellytykset eivät täyttyneet. Näitä väitteitä käsitellään siksi kolmannen kanneperusteen kyseisen osan tarkastelun yhteydessä.
- 158 On todettava, että kuten komissio huomautti istunnossa unionin yleisen tuomioistuimen kysymykseen vastatessaan kantajien tätä kiistämättä, mikään edellä 152–155 kohdassa esitetyistä neljästä tekijästä ei liity ensimmäisessä Interpipe-tuomiossa tarkasteltuihin kolmeen tekijään, joiden osalta kyseisessä tuomiossa todettiin ilmeinen arviointivirhe (ks. edellä 139–143 kohta). Näin ollen se, ettei näitä kolmea tekijää pidetty kyseisessä tuomiossa riittävinä, jotta ne oikeuttaisivat riidanalaista oikaisua vastaavan oikaisun, ei vaikuta riidanalaisen oikaisun lainmukaisuuteen, koska komission päätös perustuu näihin neljään erilliseen tekijään.

- 159 Siitä, ettei IPE:n yhtiöjärjestykseen sisälly yksinoikeutta koskevaa lauseketta kantajien hyväksi (ks. edellä 155 kohta), on muistutettava, että oikeuskäytännön mukaan etuyhteyttä vailla olevilta tuottajilta peräisin olevien tuotteiden myynnin osuus etuyhteydessä olevan kauppiaan suorittamista myynneistä oli tärkeä tekijä sen ratkaisemiseksi, muodostaako kauppias yhden ainoan taloudellisen yksikön etuyhteydessä olevan tuottajan kanssa. Jos kauppias saa suuren osan liikevaihdostaan etuyhteyttä vailla olevilta tuottajilta peräisin olevien tuotteiden myynnistä, tämä voi olla todiste siitä, etteivät kyseisen kauppiaan tehtävät ole sisäisen myyntiosaston tehtäviä (tuomio 25.6.2015, PT Musim Mas v. neuvosto, T-26/12, ei julkaistu, EU:T:2015:437, 53 kohta).
- 160 Käsiteltävässä asiassa kantajat kiistävät komission väitteen, jonka mukaan IPE:n yhtiöjärjestykseen ei sisälly yksinoikeutta koskevaa lauseketta niiden hyväksi. Ne väittävät komission tätä kiistäväksi, että IPE on tosiasiallisesti myynyt ainoastaan niiden valmistamaa kyseessä olevaa tuotetta.
- 161 Koska unionin toimielinten on käytettävä perustana kyseisten yhtiöiden välisten suhteiden taloudellista realiteettia (ks. edellä 83 ja 134 kohta), tällaisen yksinoikeutta koskevan lausekkeen puuttuminen ei siten ole tekijä, jolla voidaan hyödyllisesti tukea riidanalaisen oikaisun lainmukaisuutta.
- 162 Kyseessä olevien sopimusten sisällöstä (ks. edellä 125 ja 154 kohta) on aluksi muistutettava, että oikeuskäytännön mukaan yhtiöiden välisten kirjallisten sopimusten olemassaolo on ratkaiseva tekijä määritettäessä sitä, muodostavatko ne yhden ainoan taloudellisen yksikön. Tällaisten sopimusten olemassaololla pyritään nimittäin osoittamaan, että kyseisten yhtiöiden välinen suhde järjestetään tavanomaisten kaupan edellytysten mukaisesti (ks. vastaavasti tuomio 25.6.2015, PT Musim Mas v. neuvosto, T-26/12, ei julkaistu, EU:T:2015:437, 60 kohta).
- 163 Käsiteltävässä asiassa kyseisten sopimusten sisältö, sellaisena kuin komissio kuvailee sitä 2.8.2019 päivätyssä kirjeessään ja sellaisena kuin se ilmenee komission prosessinjohtotoimeen vastatessaan toimittamista asiakirjoista (ks. edellä 28 kohta), on todiste, joka tukee sen päätöstä soveltaa riidanalaista oikaisua. Välityslausekkeen, jolla on tarkoitus ratkaista sopimuksesta näiden kahden sopimuspuolina olevan yhtiön välillä mahdollisesti aiheutuvat riidat ja yhteisvastuun puuttuminen samojen yhtiöiden välillä, mikä edellyttää sekä kahden erillisen oikeussubjektin että kahden taloudellisen yksikön, joilla on erilaiset intressit, olemassaoloa, näyttää nimittäin olevan ristiriidassa yhden ainoan taloudellisen yksikön olemassaolon ja sen kanssa, että toinen näistä yhtiöistä luokitellaan sisäiseksi myyntiosastoksi (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 25.6.2015, PT Musim Mas v. neuvosto, T-26/12, ei julkaistu, EU:T:2015:437, 62 ja 63 kohta).
- 164 IPE:n ja IPCT:n unioniin sijoittautuneiden asiakkaiden kanssa harjoittaman toiminnan samanlaisuudesta (ks. edellä 152 kohta) on huomautettava, etteivät kantajat ole esittäneet näyttöä, jonka perusteella voitaisiin kyseenalaistaa IPCT:n roolia koskevat komission toteamukset – se totesi IPCT:n myyvän kyseistä tuotetta unionissa osittain niille samoille asiakkaille, jotka hankkivat tuotteita IPE:ltä. Kantajat nimittäin väittivät ainoastaan, että IPCT oli perustettu edistämään kyseisen tuotteen määritelmään kuulumattomien rautatiepyörien myyntiä lähinnä Saksassa. Kantajat lisäksi myönsivät vuoden 2019 yleisistä päätelmistä ilmoittamista koskevaan asiakirjaan liittyvissä huomautuksissaan, että IPCT ”myy vähäisiä määriä kyseistä tuotetta tiettyihin jäsenvaltioihin”.
- 165 Komissio väittää perustellusti, että yhdellä ainoalla taloudellisella yksiköllä on lähtökohtaisesti yksi ainoa sisäinen myyntiosasto, joten IPE:n ja IPCT:n unionissa harjoittamien myyntitehtävien edes osittainen samankaltaisuus on todiste, jonka perusteella voidaan sulkea pois se, että IPE on tällainen osasto.

- 166 Lopuksi on todettava, että IPU:n rooli yhtymäkohtana (ks. edellä 153 kohta) tukee komission toteamusta, jonka mukaan IPCT:n rooli on esteenä IPE:n luokittelulle sisäiseksi myyntiosastoksi. Kuten komissio totesi istunnossa unionin yleisen tuomioistuimen kysymykseen vastatessaan, sen perusteella, että IPU käsittelee sekä IPE:ltä että IPCT:ltä tulevat tilaukset, ei nimittäin voida katsoa, ettei näiden kahden yhtiön välillä voi olla mitään kilpailua niiden myydessä samoja tuotteita unionin markkinoilla. Kantajat eivät kuitenkaan esitä syitä, miksi Interpipe-ryhmän organisaatio on sellainen, että yhtiö, jonka on tarkoitus toimia sisäisenä myyntiosastona, kilpailee toisen saman ryhmän yhtiön kanssa.
- 167 Tästä seuraa, että lukuun ottamatta sitä, ettei IPE:n yhtiöjärjestykseen sisälly yksinoikeutta koskevaa lauseketta kantajien hyväksi, komission esittämät seikat ovat keskenään yhdenmukaisia aihetodisteita, joiden perusteella voidaan katsoa, ettei IPE:tä voida pitää sisäisenä myyntiosastona (ks. edellä 137 kohta).
- 168 Edellä esitetyn perusteella on pääteltävä, ettei komissio tehnyt ilmeistä arviointivirhettä soveltaessaan riidanalaisista oikaisua. Edellä 34 kohdassa tarkoitettu toinen kanneperuste on näin ollen hylättävä.

Kolmas kanneperuste, jonka mukaan perusasetuksen 11 artiklan 9 kohtaa on rikottu, koska komissio muutti normaaliarvon ja vientihinnan laskentamenetelmää

- 169 Kantajat väittävät, että kyseisen asetuksen 11 artiklan 2 ja 3 kohdan mukaisissa tarkastelumenettelyjen yhteydessä tehdyissä tutkimuksissa komission on yleensä etenkin normaaliarvoa ja vientihintaa määrittäessään käytettävä perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdan nojalla samaa menetelmää kuin tarkastelun kohteena olevien toimenpiteiden käyttöönottoon johtaneessa tutkimuksessa. Kantajien mukaan tätä menetelmää voidaan muuttaa vain, jos olosuhteet ovat muuttuneet. Komissio ei sen sijaan voi käyttää uutta menetelmää pelkästään sillä perusteella, että se pitää sitä entistä menetelmää tarkoituksenmukaisempaan, jos entinen menetelmä on perusasetuksen mukainen. Käsiteltävässä asiassa vertailumenetelmä on se, jota sovellettiin vuonna 2018 päätetyssä lopullisessa tarkastelussa. Kantajat väittävät lisäksi, että pyrkiessään tukeutumaan alkuperäiseen tutkimukseensa komissio menettelee vastoin omaa väitettään, jonka mukaan aiempia tutkimuksia ei voida käyttää vertailukohtana.
- 170 Kantajat muistuttavat, ettei komissio ottanut riidanalaisia myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia huomioon vuonna 2012 päätetyssä välivaiheen tarkastelussa eikä niiden huomautusten perusteella (ks. edellä 13, 15 ja 17 kohta) vuonna 2018 päätetyssä lopullisessa tarkastelussa ja että vaikka IPCT perustettiin ennen viimeksi mainittua tarkastelua, IPE:n velvoittamiin hintoihin ei sovellettu siinä riidanalaisista oikaisua vientihintaa laskettaessa.
- 171 Kantajat siis väittävät nyt käsiteltävässä kanneperusteessa, että komissio rikkoi kahdesta syystä perusasetuksen 11 artiklan 9 kohtaa, koska se laski vuonna 2019 päätetyssä välivaiheen tarkastelussa normaaliarvon (ensimmäinen osa) ja vientihinnan (toinen osa) eri menetelmällä kuin aiemmin. Ne toteavat, että komission laskelmiinsa tekemät muutokset ovat edellä mainitussa säännöksessä tarkoitettu ”menetelmä” eikä komission unionin yleisessä tuomioistuimessa mainitsema ”lähestymistapa”, joka ei vastaa mitään perusasetukseen sisältyvää käsitettä.
- 172 Ennen tämän kanneperusteen kahden osan tarkastelua on palautettava mieleen perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdan sanamuoto ja oikeuskäytännössä vahvistetut periaatteet.

- 173 Perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdan mukaan sillä edellytyksellä, että olosuhteet eivät ole muuttuneet, komissio soveltaa kaikissa tässä artiklassa tarkoitettujen tarkastelumenettelyjen yhteydessä tehdyissä tutkimuksissa samaa menetelmää kuin tullin käyttöön ottamiseen johtaneessa tutkimuksessa muun muassa saman asetuksen 2 artikla huomioon ottaen.
- 174 Ensinnäkin on todettava, että poikkeusta, jonka johdosta toimielimet saavat soveltaa tarkastelumenettelyssä alkuperäisessä tutkimuksessa sovelletusta menetelmästä poikkeavaa menetelmää silloin, jos olosuhteet ovat muuttuneet, on välttämätöntä tulkita suppeasti, koska poikkeamaa ja poikkeusta yleisestä säännöstä on tulkittava suppeasti (tuomio 3.12.2020, Changmao Biochemical Engineering v. Distillerie Bonollo ym., C-461/18 P, EU:C:2020:979, 143 kohta). Todistustaakka kuuluu toimielimille, joiden on osoitettava olosuhteiden muuttuminen, jotta ne voivat käyttää tarkastelututkimuksessa alkuperäisessä tutkimuksessa sovelletusta menetelmästä poikkeavaa menetelmää (tuomio 19.9.2013, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials v. neuvosto, C-15/12 P, EU:C:2013:572, 18 kohta).
- 175 Perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdassa poikkeuksellisesti säädetyn menetelmän muuttamista koskevan mahdollisuuden suppean tulkinnan vaatimus ei voi mahdollistaa sitä, että toimielimet voivat jatkaa kyseisen asetuksen 2 artiklan säännösten vastaisen menettelyn soveltamista (ks. vastaavasti tuomio 19.9.2013, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials v. neuvosto, C-15/12 P, EU:C:2013:572, 19 kohta; tuomio 18.9.2014, Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, 43 kohta ja tuomio 3.12.2020, Changmao Biochemical Engineering v. Distillerie Bonollo ym., C-461/18 P, EU:C:2020:979, 144 kohta).
- 176 Sitä vastoin menetelmän muuttamisen perustelemiseksi ei ole riittävää, että uusi menetelmä on tarkoituksenmukaisempi kuin entinen, jos aikaisempi menetelmä kuitenkin olisi perusasetuksen 2 artiklan mukainen (ks. tuomio 17.3.2015, RFA International v. komissio, T-466/12, EU:T:2015:151, 91 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 177 Toiseksi perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdassa tarkoitettu olosuhteiden muutos koskee parametrejä, joita sovelletaan saman asetuksen 2 artiklan mukaisesti polkumyyntimarginaalin laskemiseksi hyväksytyt menetelmän perusteella tullin määräämiseen johtaneen tutkimuksen aikana (ks. vastaavasti tuomio 28.4.2015, CHEMK ja KF v. neuvosto, T-169/12, EU:T:2015:231, 90 kohta).
- 178 Kolmanneksi saman menetelmän käyttö ei tarkoita sitä, että samoja aiemman tutkimuksen yhteydessä kerättyjä tietoja tai samoja kyseisten tietojen perusteella tehtyjä tosiseikkoja koskevia päätelmiä tai laskelmia on käytettävä uudelleen (tuomio 7.2.2013, Acron v. neuvosto, T-118/10, ei julkaistu, EU:T:2013:67, 115 kohta).
- 179 Tämän kanneperusteen kahta osaa on tutkittava peräkkäin näiden periaatteiden valossa.

Ensimmäinen osa, joka koskee sitä, että komissio muutti normaaliarvon laskentamenetelmää

- 180 Kantajat esittävät kolmannen kanneperusteen ensimmäisen osan tueksi, ettei komissio viitannut riidanalaisessa asetuksessa eikä 2.8.2019 päivätystä kirjeessä mihinkään vuonna 2018 päätettyä lopullista tarkastelua koskevan tutkimuksen jälkeen tapahtuneeseen olosuhteiden muutokseen, joka oikeuttaisi eri menetelmän soveltamisen määrittäessä, oliko niiden myynnit tapahtuneet tavanomaisessa kaupankäynnissä, ja vahvistettaessa laskennallinen normaaliarvo. Kantajat huomauttavat lisäksi, että komissio myönsi kyseisessä kirjeessä vaihtaneensa menetelmää sillä perusteella, että vuonna 2012 päätetyssä välivaiheen tarkastelussa ja vuonna 2018 päätetyssä

lopullisessa tarkastelussa riidanalaiset myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset oli erehdyksessä jätetty pois, ja totesi, että siitä lähtien sovellettu menetelmä oli perusasetuksen 2 artiklan 4 ja 6 kohdan mukainen ja ettei edellä mainittu virhe voinut saada aikaan perusteltua luottamusta, johon kantajat voisivat vedota. Kantajien mukaan näiden komission esittämien niukkojen selitysten perusteella ei voida kuitenkaan katsoa, että se on näyttänyt toteen perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdassa tarkoitettua olosuhteiden muuttumisen, jota on tulkittava suppeasti.

- 181 Komissio ei ole kantajien mielestä näyttänyt toteen myöskään sitä, ettei riidanalaisen myynti-, hallinto- ja yleiskustannusten pois jättäminen ole perusasetuksen 2 artiklan mukaista. Komission väite, jonka mukaan uusi menetelmä on kyseisen artiklan mukainen, ei nimittäin tarkoita sitä, että vuonna 2012 päätetyssä välivaiheen tarkastelussa ja vuonna 2018 päätetyssä lopullisessa tarkastelussa käytetty menetelmä oli virheellinen. Kantajat korostavat, että komission vuonna 2012 päätetyssä välivaiheen tarkastelussa väitetysti tekemä virhe, jos se tosiasiallisesti oli virhe, olisi pitänyt korjata vuonna 2018 päätetyssä lopullisessa tarkastelussa. Kantajien mukaan vuonna 2018 päätetyssä lopullisessa tarkastelussa komissio kuitenkin nimenomaan tarkasteli yksityiskohtaisesti riidanalaisia myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia ja lopulta hyväksyi kyseisiä kustannuksia koskevan kantajien kannan.
- 182 Komissio kiistää kantajien väitteet.
- 183 On pidettävä mielessä, ettei päätös ottaa tai olla ottamatta riidanalaiset myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset huomioon normaaliarvoa määrittäessä ole tosiseikka, jonka komissio pystyi saattamaan ajan tasalle kantajien toimittamien uusien tietojen perusteella, vaan se on seurausta siitä, miten komissio tulkitsi perusasetuksen 2 artiklan, erityisesti sen 3, 4 ja 6 kohdan, asiaankuuluvia säännöksiä. Kyseisten kustannusten huomioon ottaminen vuonna 2019 päätetyssä välivaiheen tarkastelussa sen jälkeen, kun ne oli jätetty pois vuonna 2012 päätetyssä välivaiheen tarkastelussa ja vuonna 2018 päätetyssä lopullisessa tarkastelussa, on siten perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdassa tarkoitettu menetelmän muutos.
- 184 Kuten ensimmäisen kanneperusteen tarkastelusta ilmenee, kun perusasetusta tulkitaan asiaa koskevan oikeuskäytännön perusteella, siinä edellytetään kuitenkin kyseisen asetuksen 2 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua tavanomaista kaupankäyntiä koskevan arviointiperusteen soveltamista ja laskennallisen normaaliarvon määrittämistä kaikista – sekä suorista että epäsuorista – kantajien myynneistä Ukrainan markkinoilla aiheutuneiden myynti-, hallinto- ja yleiskustannusten perusteella. Kuten komissio myönsi istunnossa, sen vuonna 2012 päätetyssä välivaiheen tarkastelussa ja vuonna 2018 päätetyssä lopullisessa tarkastelussa soveltama menetelmä ei ollut perusasetuksen 2 artiklan mukainen siltä osin kuin siinä ei otettu huomioon riidanalaisia myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia.
- 185 Tästä seuraa, että edellä 175 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan komission tekemä menetelmän muutos ei ole perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdan vastainen.
- 186 Käsiteltävän kanneperusteen tässä osassa kantajat väittävät lisäksi, että luottamuksensuojan periaatetta on loukattu, sillä kun ne pyysivät komissiota aloittamaan (ks. edellä 12 kohta) vuonna 2019 päätetyn välivaiheen tarkastelun, joka johti riidanalaisen asetuksen antamiseen, ne ollettivat, että polkumyyntimarginaali lasketaan komission vuonna 2012 päätetystä välivaiheen tarkastelusta lähtien käyttämällä menetelmällä.

- 187 On muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan jokaisella yksityisellä on oikeus vedota luottamuksensuojan periaatteeseen silloin, kun hän on tilanteessa, josta käy ilmi, että unionin hallintoviranomainen on hänelle täsmällisiä vakuutteluja antamalla synnyttänyt hänelle perusteltuja odotuksia. Annettujen vakuuttelujen on lisäksi oltava sovellettavien oikeussääntöjen mukaisia (tuomio 24.11.2011, ISD Polska ym. v. komissio, C-369/09 P, EU:C:2011:175, 123 kohta; ks. myös tuomio 17.12.2010, EWRIA ym. v. komissio, T-369/08, EU:T:2010:549, 139 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 188 Käsiteltävässä asiassa on todettava, että vaikka kantajat olisivat saaneet komissiolta riittävän täsmällisiä vakuutteluja riidanalaisten myynti-, hallinto- ja yleiskustannusten huomiotta jättämisestä, nämä vakuuttelut olisivat olleet perusasetuksen 2 artiklan vastaisia, kuten ensimmäisen kanneperusteen tarkastelusta ilmenee.
- 189 Joka tapauksessa asiakirja-aineistosta ei ilmene, että kantajille olisi annettu tällaisia vakuutteluja vuonna 2012 päätetyssä välivaiheen tarkastelussa. Vakuutteluista, joiden väitetään johtuneen komission ja kantajien välisestä riidanalaisia myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia koskevasta tietojenvaihdosta vuonna 2018 päätetyn lopullisen tarkastelun aikana, on todettava, että tämän tietojenvaihto alkoi 13.7.2018 (ks. edellä 13 kohta). Ennen kyseistä päivää kantajat olivat jo pyytäneet vuonna 2019 päätettyä välivaiheen tarkastelua, joka johti riidanalaisen asetuksen antamiseen, kuten 7.5.2018 julkaistusta viimeksi mainittua tarkastelua koskevasta ilmoituksesta ilmenee (ks. edellä 12 kohta). Kantajat eivät siten voi vedota vuonna 2018 päätetyssä lopullisessa tarkastelussa tehdyistä aiemmista muutoksista johtuvaan perusteltuun luottamukseen.
- 190 Kantajien väite luottamuksensuojan periaatteen loukkaamisesta on näin ollen perusteeton.
- 191 Edellä esitetyn perusteella kolmannen kanneperusteen ensimmäinen osa on hylättävä.

Toinen osa, joka koskee sitä, että komissio muutti vientihinnan laskentamenetelmää

- 192 Käsiteltävän kanneperusteen toisessa osassa kantajat väittävät, ettei IPCT:n perustaminen vuonna 2014 ole olosuhteiden muutos, kun otetaan huomioon vuonna 2018 päätetyn lopullisen tarkastelun aikana vallinnut tilanne, jolla voitaisiin perustella riidanalaisen oikaisun käyttöönottoa. Komission olisi siis pitänyt soveltaa edelleen edellä mainitussa tarkastelussa noudatettua menetelmää, ellei se pystynyt osoittamaan, ettei kyseinen menetelmä ollut perusasetuksen 2 artiklan mukainen. Kantajat kiistävät komission 2.8.2019 päivätyssä kirjeessä esittämän väitteen, jossa komissio totesi, että koska toimenpiteiden voimassaolon päättymistä koskevalla tarkastelulla on eri tarkoitus kuin välivaiheen tarkastelulla, se analysoi Interpipe-ryhmän rakennetta yksityiskohtaisesti vuonna 2019 päätetyssä välivaiheen tarkastelussa, mutta ei vuonna 2018 päätetyssä lopullisessa tarkastelussa. Kantajat kiistävät myös komission väitteen, jonka mukaan perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdan soveltamisen kannalta ratkaisevaa on se, ovatko olosuhteet muuttuneet edellisen välivaiheen tarkastelun jälkeen. Polkumyyntimarginaalia määritettäessä muut kuin määräaikoja koskevat menettelysäännöt ja tutkimusten laajuus ovat samanlaisia, elleivät jopa identtisiä, toimenpiteiden voimassaolon päättymistä koskevissa tarkasteluissa ja välivaiheen tarkasteluissa, kuten perusasetuksen 11 artiklan 5 kohdasta ilmenee.
- 193 Komissio kiistää kantajien väitteet.

- 194 Kuten edellä 143–148 kohdasta ilmenee, ensimmäisen Interpipe-tuomion julistamisesta vuonna 2019 päätettyyn välivaiheen tarkasteluun asti toimielimet eivät tarkastelleet edellä 152–155 kohdassa mainittuja neljää tekijää, joiden perusteella komissio sovelsi riidanalaista oikaisua vuonna 2019 päätetyn välivaiheen tarkastelun jälkeen, päättäessään, ettei Interpipe-ryhmään enää sovelleta kyseisessä tuomiossa lainvastaiseksi todettua oikaisua.
- 195 Pitää paikkansa, että komissio mainitsi IPCT:n olemassaolon vuonna 2018 päätetyn lopullisen tarkastelun aikana. Komissio ei kuitenkaan tehnyt sen perusteella mitään IPE:n vientihintaa koskevia päätelmiä.
- 196 Tästä seuraa, että riidanalaista asetusta antaessaan komissio sovelsi riidanalaista oikaisua sellaisten tosiseikkojen perusteella, joita se ei ollut aiemmin tarkastellut tai joista se ei ollut tehnyt mitään oikeudellisia päätelmiä.
- 197 Lisäksi on todettava, ettei oikaisun soveltamista sellaisten tekijöiden perusteella, joita ei ollut aiemmin tarkasteltu, voida pitää perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdassa tarkoitettuna menetelmän muuttamisena, vaan sen on katsottava johtuvan sen toteamisesta, että tällaisen oikaisun edellytykset täyttyivät sillä hetkellä (ks. vastaavasti tuomio 16.12.2011, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials v. neuvosto, T-423/09, EU:T:2011:764, 57 kohta).
- 198 Vaikka komissio olisi muuttanut menetelmää perusasetuksen 11 artiklan 9 kohdassa tarkoitettulla tavalla, joka tapauksessa on todettava ensinnäkin, että oikeuskäytännön mukaan muutokset, jotka vaikuttavat konsernin rakenteeseen ja sen unioniin suuntautuvan vientikaupan organisaatioon, on katsottava kyseisessä säännöksessä tarkoitetuksi olosuhteiden muuttumiseksi. Tällainen olosuhteiden muuttuminen oikeuttaa käytetyn menetelmän muuttamisen, koska menetelmän muuttaminen johtuu kyseisen konsernin toisen myyntikanavan ilmestymisestä ja näin ollen mainitun konsernin myyntiorganisaatiossa tapahtuneesta muutoksesta (ks. vastaavasti tuomio 17.3.2015, RFA International v. komissio, T-466/12, EU:T:2015:151 100 ja 101 kohta).
- 199 Komission oikeuteen soveltaa riidanalaista oikaisua rikkomatta perusasetuksen 11 artiklan 9 kohtaa ei vaikuta se, etteivät kaikki neljä tekijää, joiden perusteella se sovelsi oikaisua, ole uusia tekijöitä, minkä vuoksi komissio olisi voinut ottaa aiemmin huomioon jo olemassa olleet tekijät. Vaikka komissio olisi erehdyksessä jättänyt aiemmissa tarkasteluissa tutkimatta nämä tekijät tai tekemättä niistä oikeudellisia päätelmiä, se ei voi olla velvollinen tekemään samaa virhettä antaessaan riidanalaisen asetuksen pelkästään siksi, ettei se riko perusasetuksen 11 artiklan 9 kohtaa. Kyseistä asetusta ei nimittäin voida tulkita siten, että komission on sovellettava edelleen menetelmää, joka ei ole kyseisen asetuksen 2 artiklan mukainen (ks. edellä 175 kohta).
- 200 Toiseksi on todettava, että IPCT:n rooli on riidanalaisen oikaisun oikeuttavia keskeisiä tekijöitä. Pitää paikkansa, että kyseinen yhtiö oli jo toiminnassa vuonna 2018 päätetyn lopullisen tarkastelun aikana ja että komissio mainitsi sen täytäntöönpanoasetuksessa 2018/1469. Oikeuskäytännön mukaan perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan, joka koskee sellaisia polkumyynnin vastaisia toimenpiteitä, joiden voimassaolo on päättymässä, nojalla tehtävän tarkastelun yhteydessä toimielinten on kuitenkin ainoastaan määritettävä, johtaisiko kyseisten toimenpiteiden voimassaolon päätyminen todennäköisesti polkumyynnin ja vahingon jatkumiseen tai toistumiseen siten, että kyseisiä toimenpiteitä jatketaan. Päinvastaisessa tapauksessa polkumyynnin vastaiset toimenpiteet kumotaan. Näin ollen sellaisten toimenpiteiden tarkastelu, joiden voimassaolo on päättymässä, ei voi johtaa voimassa olevien toimenpiteiden muuttamiseen. Kyseisen asetuksen 11 artiklan 3 kohdan mukaisesta välivaiheen tarkastelusta on

sen sijaan todettava, että komissio voi muun muassa tutkia, ovatko polkumyyntiä ja vahinkoa koskevat olosuhteet huomattavasti muuttuneet, ja se voi polkumyyntiin vastaisten toimenpiteiden kumoamisen tai voimassa pitämisen lisäksi myös muuttaa niitä (tuomio 11.2.2010, Hoesch Metals and Alloys, C-373/08, EU:C:2010:68, 76 kohta; tuomio 18.9.2014, Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, 52 kohta ja tuomio 18.10.2016, Crown Equipment (Suzhou) ja Crown Gabelstapler v. neuvosto, T-351/13, ei julkaistu, EU:T:2016:616, 57 kohta).

- 201 Komissiota ei siis voida moittia siitä, ettei se tutkinut vuonna 2018 päätetyssä lopullisessa tarkastelussa IPCT:n roolia yksityiskohtaisemmin eikä tehnyt siitä samoja oikeudellisia päätelmiä kuin vuonna 2019 päätetyssä välivaiheen tarkastelussa.
- 202 Edellä esitetyn perusteella tämän kanneperusteen toinen osa on hylättävä, ja näin ollen kaikki toisen (ks. edellä 157 ja 168 kohta) ja kolmannen kanneperusteen yhteydessä esitetyt väitteet on hylättävä.
- 203 Ensimmäisten kolmen kanneperusteen hylkääminen tarkoittaa myös edellä 36 kohdassa mainittujen kantajien väitteiden hylkäämistä, koska perusasetuksen 9 artiklan 4 kohdan toisen alakohdan ja WTO:n polkumyyntisopimuksen 9.3 artiklan rikkominen, johon ne vetoavat, perustuvat yksinomaan kyseisten kanneperusteiden tarkastelussa hylättyihin väitteisiin.

Neljäs kanneperuste, joka koskee puolustautumisoikeuksien loukkaamista

- 204 Kantajat väittävät, että niiden puolustautumisoikeuksia on loukattu, koska komissio toimitti niille ainoastaan 2.8.2019 päivätyllä kirjeellä, joka lähetettiin samana päivänä kuin riidanalainen asetus julkaistiin Euroopan unionin virallisessa lehdessä, uusia väitteitä, jotka koskevat sitä, että myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia aiheutuu myös IPU:n kaltaiselle etuyhteydessä olevalle asiakkaalle suoritetuissa myynneissä, sen myöntämistä, että vuonna 2012 päätetyssä välivaiheen tarkastelussa ja vuonna 2018 päätetyssä lopullisessa tarkastelussa oli tehty tältä osin virhe, IPE:n yhtiöjärjestystä ja kyseessä olevia sopimuksia. Kantajien mukaan komission päätös yhtäältä ottaa riidanalaiset myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset huomioon normaaliarvon määrittämisessä ja toisaalta olla pitämättä IPE:tä sisäisenä myyntiosastona perustuu näihin väitteisiin.
- 205 Kantajat korostavat, että jotta käsiteltävä kanne voi menestyä, niiden ei tarvitse osoittaa, että riidanalaisen asetuksen sisältö olisi ollut toisenlainen, jos ne olisivat voineet esittää kyseisiä väitteitä koskevat huomautuksensa ennen riidanalaisen asetuksen antamista. Kantajien mielestä on riittävää, ettei tämä mahdollisuus ole täysin pois suljettu, koska ne olisivat voineet varmistaa puolustuksensa paremmin ilman menettelyllistä sääntöjenvastaisuutta. Kantajien mukaan ensimmäisestä ja toisesta kanneperusteesta ilmenee, että kantajilla oli mahdollisuus esittää lisähuomautuksia, joilla voitiin kyseenalaistaa sen perusteltavuus, että komissio muutti menetelmää riidanalaisessa asetuksessa ottamalla huomioon riidanalaiset myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset ja soveltamalla riidanalaista oikaisua. Näin ollen ei voida sulkea kokonaan pois sitä, että komissio olisi voinut tehdä erilaisen päätöksen kyseisissä kanneperusteissa esiin tuoduista seikoista, jos kantajat olisivat saaneet 2.8.2019 päivätyyn kirjeeseen sisältyvät tiedot hallinnollisen menettelyn aikana.
- 206 Komissio kiistää kantajien väitteet.
- 207 Ennen kuin tarkastellaan kantajien väitteitä, jotka koskevat väitettyä puolustautumisoikeuksien loukkaamista sekä riidanalaisten myynti-, hallinto- ja yleiskustannusten että riidanalaisen oikaisun yhteydessä, on palautettava mieleen kyseisiin oikeuksiin liittyvät perusperiaatteet.

- 208 Puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen on unionin oikeuden perustavanlaatuinen periaate, jonka erottamaton osa on oikeus tulla kuulluksi (ks. tuomio 3.7.2014, Kamino International Logistics ja Datema Hellmann Worldwide Logistics, C-129/13 ja C-130/13, EU:C:2014:2041, 28 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 12.12.2014, Crown Equipment (Suzhou) ja Crown Gabelstapler v. neuvosto, T-643/11, EU:T:2014:1076, 38 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 209 Puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen, jolla on ensiarvoisen tärkeä merkitys polkumyyntiä koskevien tutkimusmenettelyjen yhteydessä, edellyttää, että asianomaisille yrityksille on hallinnollisen menettelyn aikana annettava mahdollisuus esittää tehokkaasti kantansa väitettyjen tosiseikkojen ja olosuhteiden paikkansapitävyydestä ja merkityksellisyydestä ja niistä todisteista, joita komissio käyttää polkumyynnin ja siitä aiheutuvan vahingon olemassaoloa koskevan väitteensä tukena (tuomio 27.6.1991, Al-Jubail Fertilizer v. neuvosto, C-49/88, EU:C:1991:276, 17 kohta; tuomio 16.2.2012, neuvosto ja komissio v. Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP, C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2012:78, 76 ja 77 kohta ja tuomio 12.12.2014, Crown Equipment (Suzhou) ja Crown Gabelstapler v. neuvosto, T-643/11, EU:T:2014:1076, 41 kohta).
- 210 Näiden oikeuksien kunnioittamista koskeva sääntöjenvastaisuus voi johtaa riidanalaisen asetuksen kumoamiseen vain silloin, kun on mahdollista, että tämän sääntöjenvastaisuuden johdosta hallinnollisessa menettelyssä olisi voitu päätyä toisenlaiseen lopputulokseen, jolloin asianomaisen osapuolen puolustautumisoikeuksiin olisi tosiasiallisesti vaikutettu. Kyseistä osapuolta ei voida kuitenkaan vaatia osoittamaan sitä, että komission päätös olisi ollut toisenlainen, vaan ainoastaan se, että tämä mahdollisuus ei ole täysin pois suljettu, koska tämä asianosainen olisi kyennyt varmistamaan puolustuksensa paremmin ilman todettua menettelyllistä sääntöjenvastaisuutta (tuomio 10.4.2019, Jindal Saw ja Jindal Saw Italia v. komissio, T-301/16, EU:T:2019:234, 66 ja 67 kohta; ks. vastaavasti myös tuomio 16.2.2012, neuvosto ja komissio v. Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP, C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2012:78, 78 ja 79 kohta).
- 211 Lopuksi on muistutettava, että oikeus tulla kuulluksi ulottuu kaikkiin tosiseikkoihin tai oikeudellisiin seikkoihin, jotka ovat päätöksen perusteena, mutta ei lopulliseen kantaan, jonka hallintoviranomainen aikoo omaksua. Tämä oikeus ei siten edellytä, että hallinnon olisi ennen kuin se vahvistaa lopullisen kantansa osapuolen esittämien seikkojen arvioinnista annettava osapuolelle uusi mahdollisuus esittää näkemyksensä kyseisistä seikoista (ks. vastaavasti tuomio 4.3.2020, Tulliallan Burlington v. EUIPO, C-155/18 P–C-158/18 P, EU:C:2020:151, 94 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 19.5.2010, IMI ym. v. komissio, T-18/05, EU:T:2010:202, 109 kohta ja tuomio 9.3.2015, Deutsche Börse v. komissio, T-175/12, ei julkaistu, EU:T:2015:148, 344 kohta).
- 212 Kantajien väitteitä, jotka koskevat väitettyä puolustautumisoikeuksien loukkaamista riidanalaisen myynti-, hallinto- ja yleiskustannusten sekä riidanalaisen oikaisun yhteydessä, on tarkasteltava näiden periaatteiden valossa.

Riidanalaisia myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia koskevat väitteet

- 213 Kantajien mukaan komissio oli vuoden 2019 yleisistä päätelmistä ilmoittamista koskevassa asiakirjassa todennut, että se aikoo ottaa riidanalaiset myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset huomioon normaaliarvoa määrittäessään. Ne toteavat arvostelleensa tätä komission lähestymistapaa vuoden 2019 yleisistä päätelmistä ilmoittamista koskevasta asiakirjasta

laatimissaan huomautuksissa ja väittivät, että menetelleessään tällä tavoin komissio toisti jo vuonna 2018 päätetyssä lopullisessa tarkastelussa esittämänsä väitteen, josta se oli niiden esittämien vastalauseiden jälkeen luopunut antaessaan täytäntöönpanoasetuksen 2018/1469.

- 214 Pitää paikkansa, että komissio totesi 2.8.2019 päivätyn kirjeen 3–6 kohdassa ensinnäkin, että kantajat olivat maininneet komission niille lähettämään kyselylomakkeeseen antamissaan vastauksissa etuyhteydessä olevien yhtiöiden välisiin myynteihin Interpipe-ryhmän sisällä liittyvien kustannusten olemassaolon, toiseksi, että kyseisten yhtiöiden välisiin myynteihin sisältyi myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia, kolmanneksi, että perusasetuksen 2 artiklan soveltamisessa käytetyn menetelmän oli heijastettava kaikkia asianomaiselle yritykselle aiheutuneita kustannuksia, ja neljänneksi, että riidanalaiset myynti-, hallinto- ja yleiskustannukset oli erehdyksessä jätetty huomiotta vuonna 2018 päätetyssä lopullisessa tarkastelussa ja vuonna 2012 päätetyssä välivaiheen tarkastelussa, mutta ne oli otettu huomioon alkuperäisessä tutkimuksessa.
- 215 Näihin kantajille riidanalaisen asetuksen antamisen jälkeen toimitettuihin komission huomautuksiin ei sisälly tosiseikkoja tai oikeudellisia seikkoja, joista ne eivät olleet aiemmin tietoisia ja joista ne eivät voineet esittää näkemystään. Kyseiset huomautukset muodostavat perustan riidanalaisia myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia koskevalle komission lopulliselle päätökselle, joten edellä 211 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan tältä osin ei voida todeta, että puolustautumisoikeuksia on loukattu.
- 216 Koska kantajat väittävät, että lisähuomautukset, joita ne olisivat voineet esittää komissiolle, jos ne olisivat saaneet 2.8.2019 päivättyyn kirjeeseen sisältyneet tiedot aiemmin, ovat ne, jotka ne esittivät unionin yleisessä tuomioistuimessa (ks. edellä 205 kohta), on lisäksi todettava, että kaikki nämä väitteet hylättiin tarkasteltaessa käsiteltävässä kanteessa esitetyjä muita kanneperusteita. Näin ollen ei ole osoitettu, että lopputulos olisi voinut olla erilainen, jos kantajat olisivat esittäneet nämä väitteet hallinnollisen menettelyn aikana (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 30.4.2014, Tisza Erőmű v. komissio, T-468/08, ei julkaistu, EU:T:2014:235, 217 kohta).
- 217 Nämä väitteet on siten hylättävä.

Riidanalaista oikaisua koskevat väitteet

- 218 On muistutettava, että 2.8.2019 päivätyssä kirjeessä, jonka päivämäärä on sama kuin riidanalaisen asetuksen julkaisupäivä Euroopan unionin virallisessa lehdessä, komissio täydensi kyseisen asetuksen perusteluja tiedoilla, joita ei niiden luottamuksellisuuden vuoksi voitu sisällyttää asetukseen. Kyseisessä kirjeessä komissio vastasi kantajien vuoden 2019 yleisistä päätelmistä ilmoittamista koskevasta asiakirjasta laatimissaan huomautuksissa esittämiin vastalauseisiin, joihin se ei ollut vastannut 27.6.2019 päivätyssä täydentävistä päätelmistä ilmoittamista koskevassa asiakirjassa (ks. edellä 22 kohta).
- 219 Elokuun 2. päivänä 2019 päivätyssä kirjeessä kuvaillut neljä tekijää, joihin komissio tukeutui soveltaessaan riidanalaista oikaisua (ks. edellä 151–155 kohta), oli esitetty kantajille vuoden 2019 yleisistä päätelmistä ilmoittamista koskevan asiakirjan 34–42 kohdassa. Vuoden 2019 yleisistä päätelmistä ilmoittamista koskevasta asiakirjasta laatimissaan huomautuksissa kantajat käsittelivät näitä neljää tekijää ja ottivat kantaa jokaiseen niistä.
- 220 Kantajat väittävät kuitenkin, että 2.8.2019 päivättyyn kirjeeseen sisältyy lisäperusteluja, joita ei esitetty vuoden 2019 yleisistä päätelmistä ilmoittamista koskevassa asiakirjassa. Kantajien mukaan komissio mainitsi siten kyseisessä kirjeessä ensimmäistä kertaa, että kyseessä olevien

sopimusten mukaan riski siirtyy IPU:lta IPE:lle tai IPCT:lle ja ettei IPE:n yhtiöjärjestyksessä viitata siihen, että se on velvollinen noudattamaan IPU:n ohjeita, vaan todetaan, että IPE voi toteuttaa mitä tahansa tarkoitukseensa liittyviä rahoitus-, omaisuudenhoito- tai kaupallisia toimia.

- 221 On kuitenkin todettava, että nämä väitetyt lisäperustelut ovat pelkkiä täsmennyksiä, jotka koskevat vuoden 2019 yleisistä päätelmistä ilmoittamista koskevaan asiakirjaan sisältyviä tietoja ja jotka komissio lisäsi kantajien kyseisestä asiakirjasta esittämien huomautusten jälkeen. Nämä täsmennykset, jotka koskevat IPE:n yhtiöjärjestyksen ja kyseessä olevien sopimusten sisältöä ja jotka olivat selvästikin kantajien tiedossa, eivät sisällä uusia tosiseikkoja tai oikeudellisia seikkoja vaan koskevat kysymyksiä, joista kantajat olivat esittäneet näkemyksensä edellä mainituissa huomautuksissa.
- 222 Näin ollen on pääteltävä, että 2.8.2019 päivätyssä kirjeessä komissio ainoastaan esitti lopullisen kantansa riidanalaisesta oikaisusta, jota sovellettiin sellaisten seikkojen perusteella, joista kantajilla oli ollut tilaisuus esittää näkemyksensä. Näissä olosuhteissa edellä 211 kohdassa mainitun oikeuskäytännön nojalla ei voida todeta, että puolustautumisoikeuksia on rikottu.
- 223 Edellä 216 kohdassa esitettyjä toteamuksia sovelletaan myös näihin kantajien väitteisiin.
- 224 Edellä esitetyn perusteella neljäs kanneperuste ja siten kanne kokonaisuudessaan on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

- 225 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantajat ovat hävinneet asian, ne on komission vaatimusten mukaisesti veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (seitsemäs jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Interpipe Niko Tube LLC ja Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

da Silva Passos

Truchot

Sampol Pucurull

Julistettiin Luxemburgissa 14 päivänä heinäkuuta 2021

Allekirjoitukset

Sisällys

Asian tausta	2
Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset	6
Oikeudellinen arviointi	7
Ensimmäinen kanneperuste, jonka mukaan kantajien myyntiä IPU:lle koskevien myynti-, hallinto- ja yleiskustannusten huomioon ottaminen normaaliarvon laskennassa oli laitonta	7
Normaaliarvoa koskevat riidanalaisen asetuksen säännökset	11
Perusasetuksen 2 artiklan 3, 4 ja 6 kohdan soveltamisala	12
Yhden ainoan taloudellisen yksikön käsite ja sen seuraukset	14
WTO:n riitojenratkaisuelimen päätöksiä koskevat väitteet	16
Riidanalaisen myynti-, hallinto- ja yleiskustannusten teoreettinen luonne	17
Komission käytännön vastainen menettely	19
Toinen kanneperuste, joka koskee ilmeistä arviointivirhettä, joka tehtiin sovellettaessa vientihintaan myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia sekä palkkioperusteisen edustajan voittoa vastaavaa määrää	20
Perusasetuksen ja sitä edeltäneiden asetusten 2 artiklan 10 kohdan i alakohdassa tarkoitetun oikaisun soveltaminen Interpipe-ryhmään	23
– Interpipe-ryhmään asetuksessa N:o 954/2006 sovellettu oikaisu ja sen ensimmäisessä Interpipe-tuomiossa lainvastaiseksi toteamisen jälkeen toteutetut toimet	23
– Riidanalaisen oikaisun soveltaminen	24
Se, että kantajat kyseenalaistavat riidanalaisen oikaisun perustana olevat tekijät	25
Kolmas kanneperuste, jonka mukaan perusasetuksen 11 artiklan 9 kohtaa on rikottu, koska komissio muutti normaaliarvon ja vientihinnan laskentamenetelmää	27
Ensimmäinen osa, joka koskee sitä, että komissio muutti normaaliarvon laskentamenetelmää	28
Toinen osa, joka koskee sitä, että komissio muutti vientihinnan laskentamenetelmää	30
Neljäs kanneperuste, joka koskee puolustautumisoikeuksien loukkaamista	32
Riidanalaisia myynti-, hallinto- ja yleiskustannuksia koskevat väitteet	33
Riidanalaisista oikaisua koskevat väitteet	34
Oikeudenkäyntikulut	35
ECLI:EU:T:2021:457	37